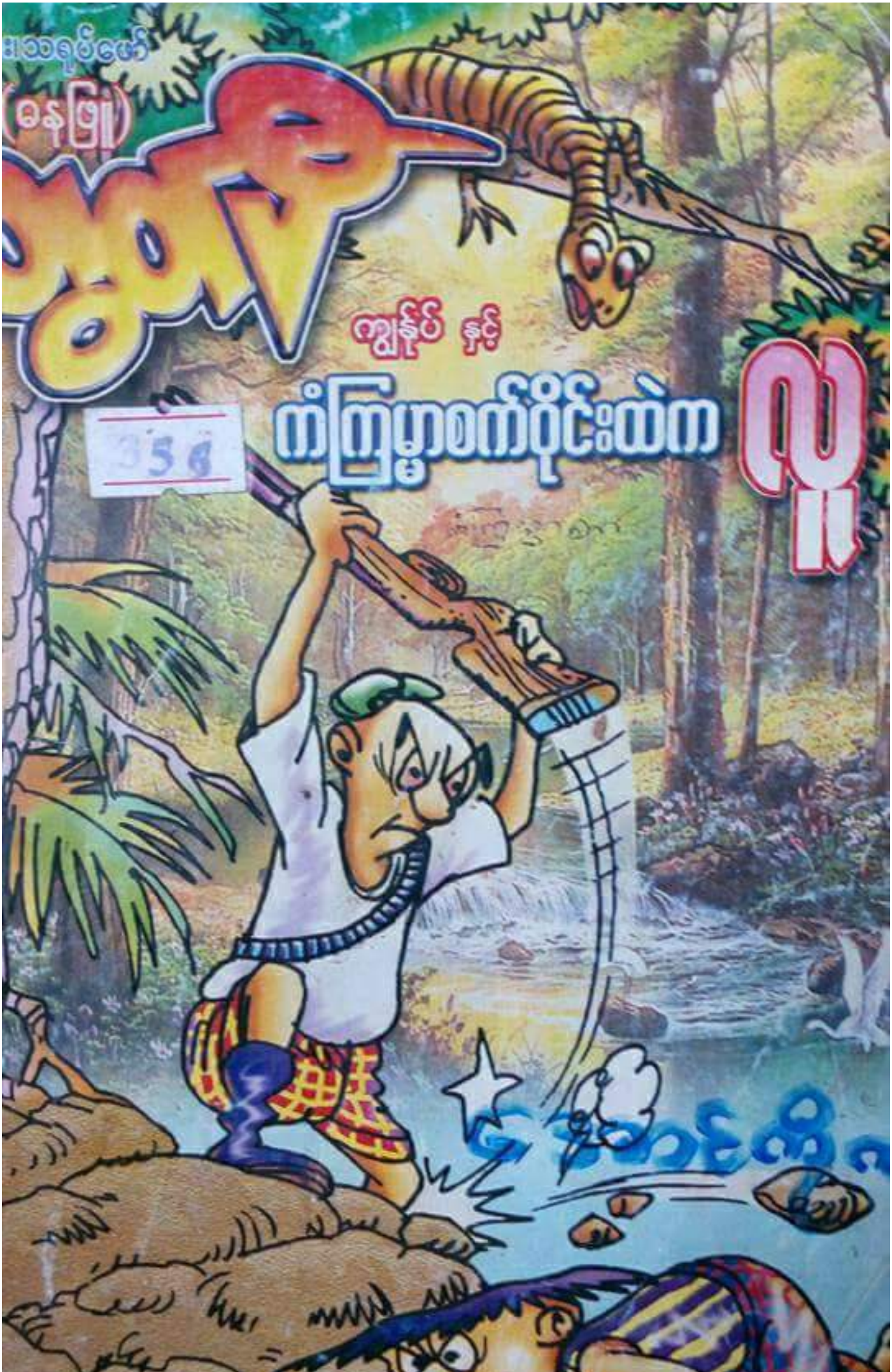
ကျွန်ုပ် နှင့်
ကံကြမ္မာစက်ဝိုင်းထဲက
၇၂

ဒဿနိ

ဇုလိုတစ်လွှည့် ငါးပျံတစ်လွှည့်

ဇုလိုတာဆေးနှုန်းမှုန်

ကျွန်ုပ်ဘဝဟာ အမဲကောင်ကြီးယမ်းခဲ့ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ဆိတ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပုံးသည် ယနေ့ကဲ့သို့ တစ်ကောင်တစ်ပြီးမှ မရခဲ့ဘဲ လာဘ်အိတ်ခဲ့ရသော နေ့ရက်တွေလည်း အများကြီး ကြုံတွေ့ခဲ့ရပုံးပေါ့။

အမဲရဲ့လှည့်ကွက်ကြောင့်ပဲ ကျွန်ုပ်အပျော်မလွန်ပါ။ မွန်တက်ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။ အမဲမရဲ့လှည့်ကွက်ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်ဝမ်းမနည်းပါဘူး။

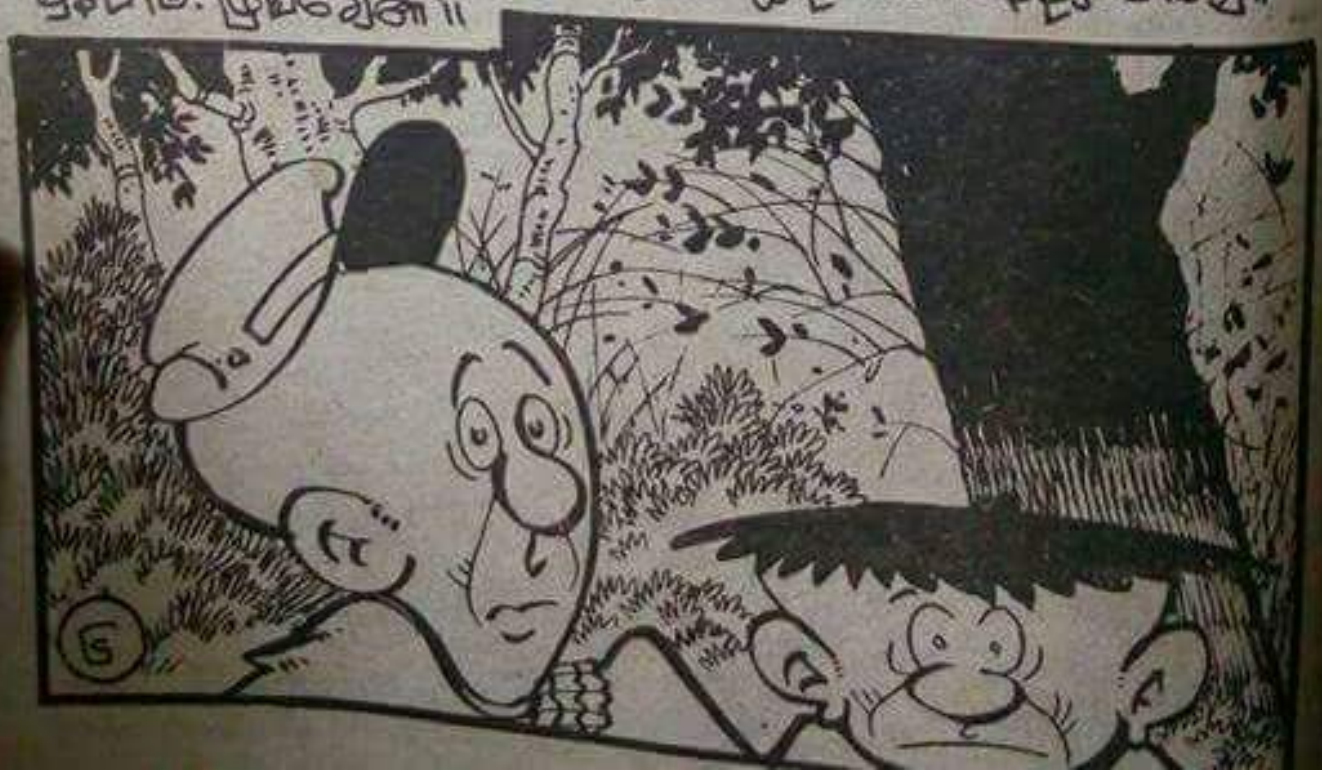

အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။
ဟောကဲဒယ် ကြည့်ပို့ စိတ်သက်တောင့်သက်သာ ကျန်းမာဖို့ ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ထားရပါမယ်။
ခဲတံမှုတ်ပြီးမှ ဆုံးမှာ ခဲတံရယ်လို့ နာမည်ကြောက် ဖြစ်ပြီ. နီးစပ်သည်။ ယောကျ်ားဖွယ်ရာ ခဲတံမှ မကြိုက်ရဘူးဗျို့။ ဝမ်းနည်းပေးစရာ ကြည်လောလှည့် နာမည်ဝယ် ကြိမ်မီးနဲ့ သက်
ဒို့. ခဲတံရေ ကျောခွံမာလွန်းပါ။
၇

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆိုက်ကလေး ကား ကြုံသို့ ထုသား ပေသား ကျ စိတ်ကောင်
ဆိုသော်လည်း မသေးဖူးကား ဖရိန်ဒိုင်ဝေပြီ။ သို့မဟုတ်ကား
ဗိန်းမသား ပိပိ ထက်ဝင်းစား ဖွင့်ဆိုက်သာ လွှမ်းကြောနေဦး။

သို့နှယ် တက်ခြင်စားခွင်စိတ် လွန်ကဲနေသည်ကြောင့်
ကျွန်ုပ်ဖြာလည်း ကြိုးစားပမ်းစား တောလည်ပစ်ရပေါ့ဗျာ။

မသေးဟုဆိုကာ ဆွံ့အနားမကြားသော ကျွန်ုပ်နေမထိထိုင်မသာ
ဖြစ်ရပေသည်။

သို့ကြောင့် ရုတ်တရက် အမဲပစ်သံကြားလျှင် ကျွန်ုပ်ရင်းမတွက်
မိုင်ပါပေသည်။

ပျဉ်းမုဂ္ဂာ: ကျွန်ုပ် ခြေကွန်လက်ပန်း ကျရပြီ။
ဟိုး... ဒီလူးဘားကောင်တွေ
ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊
ပိတ်ကြော်မို့ မထွက်
ကြတာလား!
ပြန်ကြပါစို့
အရာတွတ်ရေယ်၊
နေ့တိုင်း တော့
ဘယ်အဓိပ္ပါယ်မလဲ၊
ကျွန်ုပ်လည်း ဆွဲငင်နေမည့် မလေးမျ
ယက်န္တာလေးကို ပြင်ဆင်ရင်း စိတ်
လေး ဆက ပြန်ခဲ့သည်။
ဟို.. အရာတွတ်
ဘာအဓိပ္ပ
မရှိလာပါ
လားဗျာ၊
၁၁

ကျွန်ုပ်ကား မနို့အလှည့်ရွှေ့ အခြားဘဏ္ဍာ မလှည့်တတ်ပါပေ။ လယ်မထွန်တတ်၊ အရောင်းအဝယ်မလှည့်တတ်ပါပေ။ ဤ-ဝေါ့.... ကျွန်ုပ်တို့က မနို့မျိုးရိုး။

ကျနပ်က တစ်နေ့ည လုံး ဖိန့်ဖိန့် တုန်လှုပ် ကျော်ကြား နေသော
မြင်မော မုဆိုးကျော်ကြီး မြို့ရောက်တွတ်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

အမဲမရသော် ငွေမရှင်း။ ငွေမရှင်းလျှင် မသေးမှုန်ကျက်နှာလမ်း မရှင်းပါဟု။

ဖြစ်ခဲ့ရသေး။ ကျန်ပြီးကား အမဲဟင်း လျာချေ ထိုဟင်းလျာဖြင့် ဆန်ကို လဲလှယ်ယူရသေ့ မှ ဖြစ်ခဲ့ရော ယခုမှ သော် ဆန်အိုးထဲတွင် ဆန်နည်းနေ ချေပြီ။

ဒုတော့ပြစ်ပြီ၊ တောက်...မိန်းမ၊ မိန်းမ၊ ယုတ်ညံး၊ သား၊ မို့ပေါ့ကွာ၊ ခုလေ သူ့ယုတ်မာ သူ့အကြံတွင် နာရှုံး၊ ခံပြီး၊ နာယီ၊ ပစ်တာ တယ် နားဟုတ်ဘိတကွဲနဲ့ပြီ၊
ဒေါက်
အမေမရေ ဒေါသမီးရောက် ရင်ဘောင်ကြဲမှာပဲ၊ ထိုင်နေလို့ မပြီး၊ မလား၊
အမေမရေ အော်ဘာယ်က ရောဂါမဟုတ်ပါဘူး။
သို့သော် ဘုန်းကြွင့်ကံကြွင်နေသူပြစ်သည်ဖြစ် နား၊ လျော်စွာ လှပင်း၊ တစ်ခုသည် ကွန်ပြတ်ဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်ဖြိုက်ဖြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိခဲ့ပေတော့သည်။
ဟို... ဦး၊ တွတ်ပဲ
ရှင်... ဝေးဝေး
၁၅

အား...တော်...နားသွင်း၊
ဒါပေမယ့် ဒီလူပြင်ဆန်းကို
လူပြန်ဝင်စေမယ့်ခွက် သုံးဟာ
ဒီးတွေကိုပဲ တစ်ယောက်ပဲရှိလို့
လားဗျာ..... အဲ... အဲ... ဟုတ်သေးဘူး
အကုန်အမြီလာတောင်းရ
ဖြေတာပါကွဲ...
လူပြန်ဝင်မည့်သူ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်
အရှိသာ ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွေ့
ကိုသာ မီးခိုး မထုံး မီးမထုံး ဖြစ်ရ
မြေတယ်။
အင်း.....
ဒီမြေတဲ့ကို အိမ်က
ဘာအစွန်းမှာ ရှိတော့
သွားတော်တောင်ကောင်
ဟင်း မြီး ကြီး တွေက
လာအနှိုက်ချေ
ပေးမှာ စိုးရိမ်
လို့လား...

ဒီမှာ မဟုတ်
ကြံဆင်းထဲ ထင်စရာပဲတဲ့
အင်ဒိုင်းကြီးတွေ
လာမှာ စိုးရိမ်ကြို
လား။။
ယုတ်စွအဆုံး နောက်ဖေးဆောင်းကလေးအထိ
က မိတော့ကြောင်းကြီးတက်လာရင် ဘယ်လို
နှိမ်နင်းရပါ့။။ ကိုတွတ်ပီ ဒီကတော်သေးဟု။
ဆိတ်ယုန်ကြောင့်ကြ ဘွာ တွေးနေပေမည့်။။
ပင်းနွယ်
တစ်ခေတ်သား
ဒုက္ခဖြစ်နေပါက
ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်
ခဲ့လိုက်ပေနော်
ဟင်္ဂေ။။
ကိုတွတ်ပီ
တစ်ယောက်ပဲ
လွှဲမယ်နိုင်သူ
မို့တော့.....
ဟင်း..ဟင်း...

ဟင်...
ဟိုလေ.
ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက်က
ဖရဲသီး ရောင်းတယ်
မဟုတ်လား၊ အဲဒါ အိမ်
နောက်မှာ ဖရဲသီးတွေကို
ခြံစတိုးကြီး ထည့်ထားတာ
သေကောင်မှာ သူ့ခြံ
သိပ်ဆိုး သရှင်၊
အဲဒီ သူ့ခြံးကို
သေကောင်ဆေး
ဖမ်း ပေး...
ပေး.....
ဟော်... ခွက်... မတော်...
ကျွန်ုပ်လို ယုယိုး ဇင်မကြီး
တစ်ယောက်ကို
ဒီလေးလေး မှား မှား
သူ့ခြံး ဖမ်း ဖို့ ကိစ္စ
လာခဲ့ တယ်...
ကျွန်ုပ်ဆိတ်ဆို့ လှ
သမျှ ဖိတ်ဆို့
လှသမျှ...

ဟို... ဟို... ဒီဟိုလို မယူသာဘူး ဦးတွတ်ပီးရယ်၊
ကျွန်တော့်ကို ဂွမ်းစာ ခိုက်ခဲပီး ထောင့်ဦး
ဟောက ဂွမ်းလေးတွေပဲ ရှိတာကြောင့်၊
ကလေးတွေတော့ ဆာတယ်ဗျား၊
ဟင်း မပြဘဲ ဘယ်လို စားတာနဲ့ ကျွန်တော်ယ်
ဒီဟောက ဦးတွတ်ပီရဲ့
စာရိတ္တကို ပျက်တာရယ်၊
ဦးတွတ်ပီ သာမယ်းပေးဦး
ဟင်း လဲ ကြိုးသေမှာ
ပျံ ကြည့်ရှုရယ်ဟဲ...
အင်း...
ဒီတော့
ဟုတ်ပေတယ်၊

ဒီဇင်...
တစ်ဆယ်
ဒေတာလေ...
ဟိုးနှစ်...တစ်ခု...
ကျွန်မတစ်ယောက်ဘီးဖြင့်
မရေးမိုးမှ ပါမယ်၊
မဟုတ်ဘူး
ဒေတာ၊
ခြံစည်း
ဟုတ်ကဲ့၊ပြီးတော့
သိပ်မှားမယ်မဟုတ်ဘူးနော်၊
နူးညံးအဖြူတစ်ထောက်ပဲ
ရေးပါမယ်ရှင်၊
အို...ဒါမှမဟုတ်ဟာကွာ၊
ကျွန်တော်တို့ဟာကို ကိုတွတ်က
မမေ့အုံးက မိန်းမဟားဆိုပြီး
ဇနီးဥစ္စာ၊ ရှင်ပဲ အားကိုး
နှုတ်ယူကြိုက်ရမယ်
အို.....၊ ပြီးတော့ သူက
ရှင့်ကို ယုံကြည်
လို့ပဲပါ...

မသေးမီမှာ မကိန်းကြီးက မျောလည်ဆွဲကြိုးကို ပန်းသမီးနေသည်ကြီး ကျန်ခဲ့လျှင် လက်ခံမိုက်ရေးမည် သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုက်ကလေးကား တစ်ယောက်တစ်လှည့် စိတ်ကြိုက်
ဝင်းဖြူ မီးစင်စင်လင်းဒဲ့ပြောပေသည်။
မမေမေ့ကား သူမဖခင်မီးမား
ပျောက်ခွင့်မရှိသဖြင့်
ပျော်လှသည်။
ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချစ်စေစဉ် တစ်ဘယ်ကျပြန်ခဲ့ပေး။
ဦးတွတ်ပီ
ငှားတယ်ဆောက
မထားပါနဲ့နော်...
ဟုတ်
ရှယ်တယ်မှာ

ကျွန်ုပ်လည်း ဦးက်မေး ဟော ယက်လုံး ဆန်ဆုံးဖြင့် အိမ်ပြန်ပြီး
မမေထံ ပေးလိုက်ဟော အယ်ဒတ် တစ်ခွက်သည် နှိုင်းစ
မှ အိုးကြီးကို လှေးပြောင်းပြန် သပေါင်။

ကျွန်ုပ်ကား လက်ထဲ ဖွေဖေဖေ သီသီ
ရှိစဉ် အခါက ဖွေကို ထမင်းနှင်း ကျဲသုံးခွဲ
ခဲ့ပေါ်လည်း...

ယခုကဲ့သို့
လက်ထဲ၌
ပြတ်ပြီ ဆိုလျှင်
အဘေ ရယ်ကြ

အိမ်ထောက်အိမ်ပေါက်ဝမှ ထိုင်စောင့်နေသောမယား
မျက်စေ့ကြွေသိမ်းလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတပည့်လည်း အိပ်
စက်ကြရှော။
ထို့နို့ မယားတွေ့ရင် ဖခင်ကြီးမှာ
ဘီ ဘွားစောင့်သောအလုပ်
ကား ယခုမှီလည် ငါးတော်
ပင် ရှိဖြေပြီ။
အို့ငါးပဲ
တစ်ကောင်
တစ်ပြီးမှ
မဟာပလား။
တန်ဆေး ဖခင်ကြီးတွေကို
ဖြိုင်ရောတွက်ပီလာစောင့်
ကြပ်နေတယ် ဘိုတာ အခြိုးက
သတင်းရွှာလို့ ထင်တယ်၊
ဖြိုက်ကလေးရေ၊
ဟောကျော်ပြီ
ဟောကျော်ပြီ

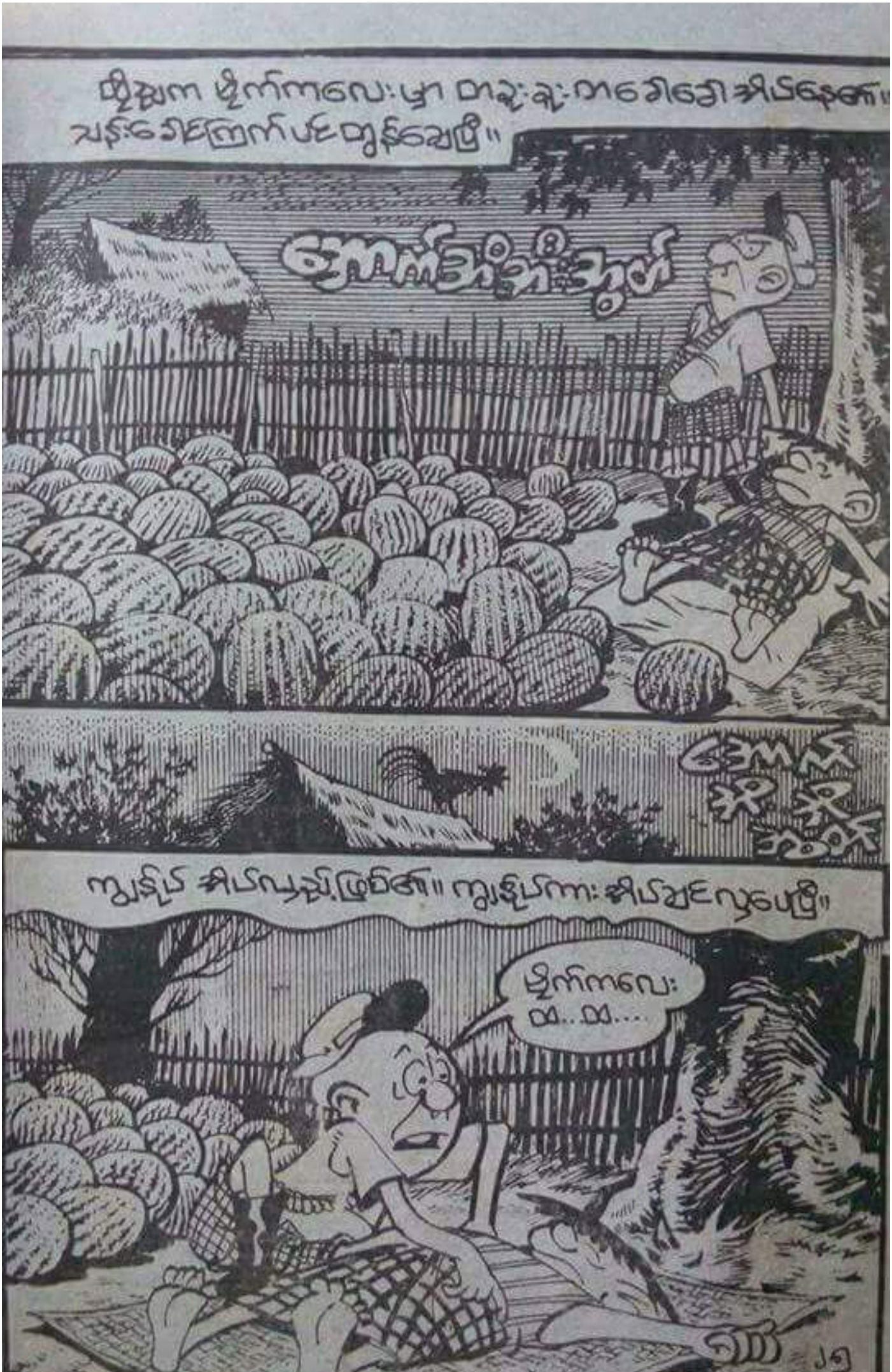
ထိုအခါ မိုက်ကလေးဟာ တခုခုတွေ့ဖို့ အိပ်နေရာက
သန်းခေါင်ကြက်ပင်တွန်ချိန်ထိ။
ကြက်ဝံကြီးသွား
ကျန်ပြီ အိပ်ရာသည်ဖြစ်၏။ ကျန်ပါကား အိပ်မှင်သာပေတော့။
မိုက်ကလေး
ဃ..ဃ...

အတော်ကြာကြာနိုးရပေတော့။
ဟင်... ဒီကောင် အိပ်ဖူးယောင် မောင်နေပြန်ပြီ။
မရေးမိုးအမှုပါးကို ဖယ်ထားပြီး ရိုက်ပေးရတော့။
ဟဲ့.. ဟဲ့... ဟေ့ကောင် ငါအိပ်နိုးမယ်
ဖြန်း...
မိုက်ကလေးကား သမီးသမီးရဲ့ရေးရေးဖြင့် ထိုင်ဆိုက်နေတော့။
ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မချမိစွာ မှာရတော့။
ဟေ့ကောင် ပြန်အိပ်မနေနဲ့ဦးနော်...
အင်းပါ။
အိပ်ဖူးရင် လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်နေနော်...
အင်းပါ...

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်
ခေါင်းကိုကြီး
မာသောတံတွေ
ကြီးသည်လက်
ဖြင့် ချပ်ယူထွေ
ဖြင့် ခံရ၏။
ကျွန်ုပ်ခေါင်းမှာ
ပြန် ထွက်လာပြီး အ
သက်ရှူကြပ်လာ၏။
လည်ပင်းကား ရှည်
ထွက်နေသဖြင့် ပြတ်
ထွက်မှ မလား ထင်
တော့သည်။
[ဖတ်တူလက်ကြီး
သည် အထက်သို့
တက်သွား၏။
ကျွန်ုပ်ကို ယိုး
ကား ရှား ဟာသွား၍
သွေးပြီ။
ဆွဲကြိုး ပြတ်သို့

ကျွန်ုပ်ကား အိပ်မောကျနေရာမှ ပျတ်ခနဲလန့်နိုးလာ၏။
ကျွန်ုပ် မီးပြတ်သွားပြောင်းကို တစ်စုံတစ်ခုပြုင် သွယ်ယူပြီး
ဆွဲမှိုင်နေခြင်းကို ခံရတော့မော် ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်အား
လန့်အားဖြင့်... မိုးထဲအိုယုတ်ကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ရတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူ့ကို နှစ်လုံးပြူးပြူးဖြင့် မိန်းကြည့်လိုက်သည်။

မဟေထုံကား သင်္ဘောမှ အပြေးဆင်းခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ဘေးက
သူ့ကား ဖရဲသီး မှတ်မှေ့ပြီး
ဆွဲမှ ကျွန်ုပ်လက်နှိုက်ကြီး
ကြောင်း မခွင်းပြတော့ပြီ။
ဟုန်း...
အားကို
ဝယ်
တပည့်ကြီး
ဝယ်...
ကျွန်ုပ် ဒီဒြပ်ဖြင့် နှိုးနှိုး ကြားကြား သူ့ခြေထောင်ဖမန်းကြောင်း
မမေ့ပဲ၊ အလေအကျင့်သန် သန် ခွင်းပြသက်
မှားဝယ် ဒီတိုက်ဖြစ်၍ အလိုက်သင့်နေလိုက်ပါတော့သတဲ့
ဦးတွတ်ပဲ
သိပ်တော်တာ...

ယနေ့နံနက်ပိုင်း
သူငှေးမင်းမြတ်
ဒွေတစ်ယောက်
ကျယ်ကျယ်ရေး
ပေါက်မယေးး
မင်းတို့ဆီမှာ
ပြဿနာရှေးပြီ။
ဟီ...ဟီ...ဟီ...
အလိုလိုနေရင်း
ပျော်နေသလိုပဲ
သူပေါက်
ခေါ်မှ...
ကျွန်ုပ်တို့ကား အိပ်
ရေးပျက်သွားပြီး
ဆူညံကြောင်တောင်
အိပ်ဝင်ရခေးပြီ။
သူငှေးဆောင်မယ်ရောပေါ
တာဝန်ကင်းသွားပြီဖြစ်
သဖြင့်ဆိတ်ဆိတ်းမယ်သာ
အိပ်ဝင်ရခေးပြီ။
ဒိုး...ဒိုး...
၂၁

ဟိုလူ...
မစေတ်
ထုံးစံနဲ့ပါကို
အား
မစေတ်ရဲ့
ဟာသွားပြန်ပြီ
ဟာသွားပြန်ပြီ
ဟင်...
ဘယ်ဟာသွား
တာလဲမသိ
မစေတ်လေ၊ မစေတ်
တွေ့ပေါ့တော့၊ အမယ်
အနည်းဆုံး ဆယ်လုံးတော
ရှိမယ်ပျင်း..

ဗျောက်... ဒါဆိုတာ မကြာခဏ
သူနဲ့ကလေးမိဘစုစုပို့
လာနဲ့ဆိုတယ်၊ ခုအခေတ်
အဆယ်ထဲရောက်တော့
သားတွေက အက်နီးမှာပေါ့
မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်မ
တွေးတောမိတယ်၊
ဟင်... မနေ့ကပဲ
သူနဲ့မိသားပြီ၊
ဒီနေ့ အက်ဆယ်ကျော်တယ်၊
ထူးဆန်းပါပေ့ဟာ၊
ဟုတ်ပ
ဆင်ကျဖြစ်စဉ်
ကဆိုတာ၊
ကိုင်း... ဒါပြင် မဆေးရုံကကိုတော်ပီကို
ဆက်ဌားမှုတဲ့ သဘောလားရှင်၊

အစစ်ပါပဲဂျင်း၊ ဒီအိုးရဲ့သား ကိုပဲ
ထပ်ဖမ်းပေးပါဦး၊ အိုး မပြေတော့မှ
ကျွန်မ ဟော်သီးတွေ စိတ်ချလက်ချ
ထားနိုင်ပေမှာ၊
မနေ့ညနေက တစ်ည လွေတစ်ဘယ်ကျပါအကြွေး အိုးမဖေ
လွေ တစ်ရွာကျပါဟ ထပ်မံ ရှင်းမည်ဟု မျှော်လင့်ရှာပေသည်။
ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုတွတ်ရယ်၊
ကျွန်တို့က ဟိုရှင်၊ ဂျင်လည်း
ဒီမှာ အလကား၊ ဝန်
အလကား ပဲဟာ...
ဟင်... ငါဟာ
အလကား ကောင်ကြီး
ဖြစ်သွားပါပေါ့လား၊
မိန်းမများ
ထင်တွေးယဲ့
မကျိုးနွံ
ဖြစ်ပြီ၊

လမိုက်သဖြစ်ကြ။ ဝန်းကျင်သည် မှောင်မည်းနေသည်။

ဟစ်သည်လုံး ဆောင့်နေရပြီး မိုးစင်စင်သာ လင်းခဲ့ရတော့သည်။
ကိုင်း... ငါမပြောလား၊ သူ့မိုးက မြို့ငယ်တွေတော်တော် လာစောင့်တာ သိသွားပြီလို့...
ဟွန်း ဆောက်လေနဲ့ကြီး နေလျှောနဲ့ကြီး ဂျီး...
စက်ဘုရင်ကြီးတို့ လက်ဆုံ့.တွေ.မှု ဟူတိမ်ပေါ့ဖြစ်နေ ဦးမယ်
မသေးမှုငယ်ကား တစ်သွားတစ်ဆယ်နှုန်း ရှေ့နေပေးဆောင်ရမှာဟု စည်ပင်လျှောက်

ကျွန်ုပ်တို့ မှာလည်း ငွေပုံမှန် အပြီးသတ်ပြင် နား၊ ယူသော်သာလျှင်
သည်။ အမယ်, မငေး၊ ယုံတို့ မှာ။ အိမ်ခြင်းလေး ပင် ရွတ်လို့.....။

ဟိုကိုဟုတ်... ဟိုကိုဟုတ်...

ကျွန်ုပ်တို့ကား
တောလည်ထွက်
ဝဲဒေဝဒတ် အိုက်စပ်
သေတ္တာကတစ်ကြောင်း
ဆန့်ရှိသေည်က
တစ်ကြောင်း တိုကြောင်း
ရှေ့ခွန် သို့ရောက်ပေါ်
မနေနိုင်တော့ချေပြီ။
ရေးဒီးဒီးမှဘယ်မော့
တယ်သွားကြီးရဲ့
ရှေ့ခွန်ဆောက်တိုးဝင်ခဲ့ပြီ
ရှေ့နီးမှာသာသွေ့ ကျွန်ုပ်နှိုးပြီး
ကြောင်ကြောင်ပေါသို့ တစ်ပြန်ပြီး
ကျန်ခဲ့ပါ။

ရွှေ့ အေးစက်ခြင်းကြောင့်
ကျွန်ုပ် ဦးပြုမိုးဝယ် ခံစားတိုင်အေး
စိမ့်သော အတွေ့ကို ခံစားရ၏။

ရေတွေများသည် ကျွန်ုပ်
ပါးပေါ် နှာခေါင်းပေါ် စီးကျ
လာသော်သည်။

ပါးပေါ်မှ စီးကျလာသော ရေတွေများကို ကျွန်ုပ်လျှာဖြင့်
ကိုယ်သိမ်း၍ မြိုချလိုက်သည်။

ဂလု...
အေးဆေးတာပဲ၊
ရေတွေမြေတယ်၊

လက်ဖြင့် စယ်ကြည့်ခဲ့ရာ ရေမှာ အကြား တွင် ဝေးထွန်း
ရှိသည်ဟု အဘးပြောကြီးကို စယ်ပါသဖြင့် ကျွန်ုပ
အကြီးအကျယ် လန့်ဖျပ်သွားရတော့သည်။

ဟာ... ဒီ...ဒီ... အိပ်မက်မက် နေပါလား...
သို့တစေ။ ကျွန်ုပ်လက်သည် အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပင် အသား၌ဝင်ကြိုးတစ်ခုကို ဆွဲကိုင် ဖြန်းဖြန်း အံခြေမှုယ် သိရှိရှေ့ပြ။
ဟ်... အကြီး တဲ့...
ဟမ်... တ...တ... တ... တောတကြီး.....
ဟုတ်ဖြင့်။ ကျွန်ုပ်ကား တောတကြီး၏ အလယ်ကို မှ လာခြင်း ဆွဲကိုင်ထား ဖြန်းဖြန်း မှ သိရပေသည်။
ဟိုက်.... ဖ...ဖ... ဖ... ဖ... ဖရဲသီး! ဖဟုတ်ပါလား..

နဂိုးတဲ့ ဖရဲသီးကြီး
မဟုတ်ဘူး၊ ကိုက်
ပစ်မှ...
ဝက်ဟွားရွေတွေကို
ငါကရွေးကြီး လှာနဲ့လျက်
ပါကြီး မြိန်ရယ်ပါ့... အာ...အာ...
...ဂွတ်...ဂွတ်...ဂွတ်...
လစ်မှ
ဟင်... ဟွားရွေတွေ
တကြားကြား ကြစ်နေတာကို
ငါက ရွေးကို ဓနိုကရွေတွေ
ဖေါင်းပေါကျတယ်ထင်ကြီး
အိပ်မက်မက်နေတာကို!!
ဘိုး... ဝက်ဟွားရွေတွေ၊

ကျွန်ုပ်သူငယ်ထဲကိုက်လေသော တောဝက်ကြီးသည် လန့်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားပြီ။ ဖိုက်ကလေးလည်း လန့်ဖြူးသွား။

ကျွန်ုပ်လည်း အသိန်အိုင်းမခန့်ဘဲ ထိုးဆိုက်ရှေ့ကပ်ပစ်လိုက်

သွက်ကောင်းထိမှန်တယ်။ ဘိုင်းခနဲအော်လဲကျသွားပြီ။ အသံဟစ်ယာ
ကြောင့် အိပ်နီးချင်းယာဟာနို်းလာကြသွားပြီ။

ဟို...နို့တွတ်ပီ
သေနတ်သံရှင့်
ကျွန်းပမ်းတာ
ဟေ့...
ကျွန်းသေမှာ
သွားပလား၊
ဒီသပြေပေါ့၊သေပြီပေါ့၊
မြင်ရာခွေးတွေတိုင်လာကိုက
ပစ်မလွဲပဲမှာ
ဟေ့...ဒသပြေ.
အဲဒီ အရာတွေတော့
လူသတ်မှုနဲ့အမမ်းခံ
ရတော့မှာပဲ..
စိတ်ညစ်
ရတဲ့အထိမှာ
အဒါတွေ
ပါတယ်ဟင်

သတ်တော့သတ်ပစ်
တာပဲ ဒါပေမယ့်
ဘိုးကလူဟုတ်
အုံးမှာ
ဟင်...ထူးဆန်းပါလေ
ဆရာတွေတော်လှပ်
လူမဟုတ်လို့
ဘာလဲနားနားဘာဝ
လေလား....
ဖရဲသီးတွေကို
ဆောက်ပြီးလာလာခိုးစား
တာက တောဝက်ကြီးပဲ
တောဝက်ကြီး၊
ဟင်...တောဝက်ကြီး
ကယ်မလဲတော
ဝက်ကြီး၊
ဟောဒီမှာ

ယုန်အုပ်ကြီး သည် တောထက်ကြီး သေရောက်အို့ပြီး သွား ကြရော။ ကျွဲပြိတ်ကား ငှင်ကျော့ ပြန်ကုန်ရစ်ကြ။ တောထဲ ဝင် အမဲပစ်တွန်းကတော အမ်မရ။ ယခု မှာထဲသို့ ဝင်ကြီး အပစ်ခံခဲ့သော တောထက်ကြီး ကို ကျွဲနို့ပြန်ပေးကြီ။
ဟင်... ဒါ... ဒါ... သည်ကြီး ဒို့ ရဲ့ ဖိုရဲ့ အိမ်ထက်ကြီး ပါပေ
ဟင်... ဒါဖြင့် အိမ်ထက်ပေါ့
ဟုတ်ပါကွင့် ဟုတ်ပါ!

ဒုက္ခပေါ့ ဘိုးတော်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖြတ်ကပ်ပြီး ခိုးဝင်ကြည့်ရမှာပဲ...
ဒါ... ဒါပဲ ဒါဆို ဒုက္ခပဲ အဘိုးတော်ရဲ့...
ကျွန်ုပ်လည်း ယက်ပြား အနီပြာဖြစ်ပြီး အသေအချာသာ ဆင်ခြေ ကြည့်ရှာ အဆိုပါပဲ။ သည်း ဒီးနဲ့ ဖိတ် ဝက်ခြံမှ ဝက်တွေ ကြီးပါပဲ။
မကြာမီပင် သတင်းကြားတဲ့ ဒီးနဲ့ ဖိတ် လည်း သေကြဆာဂါ။
ရေးဟေ့ ရေးဟေ့ ရေးဟေ့ ရေးဟေ့ ရေး...

တစ်ညမှာလုံး လျှောက်ပိုးသည်။ အိပ်လာဆဲမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ရုတ်တရက် ဦးနှိုးဆိုမှာ စကားပြော မကြားရတော့။

ဓားစရာမရှိတော့တဲ့အဆုံး ကြိုးတန်းနှင့် မျှော် ကျိုးရကိန်း အိုက်ဆေးပြီ။

ဓားစရာမရှိ။ လျှောစရာကရှိ လာပေပြီ။ ကျွန်ုပ် လည်း တောက် ထင်ရှေ့ပစ်မိပါရော။

အရေးကာလသည်း ငြိုးထန်းတောင်းပန်သည်ကြားမှ ဦးနှိမ်ကာ ပ
တောင်းနှိုင်ခဲ့ပြီ။
အော်ဟူး ပထမတံကာလသည်း မစ္စတာ်းတွေကို တက်ကြွလာခဲ့စား
ဦးနှိမ်ကား လေးကြွေး ပြန်တောင်းခဲ့၏။
ငါး_ ဖေးမယ်မောတဲ့၊
ဆိုးမတဲ့ဘီး အယ်လောက်ထန်ဖြာလဲ
ဒါ. တွတ်ပြီးမိုက လျှောက်ကြေး
ပေးရင် ပေးမယ်၊

ဘောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးနှိုးသိကို လျော်ကြေးငွေ နှစ်ဆ
ကျော် ပေးဆပ်ရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မမေထွန်းက၊ ကျွန်ုပ်ကို ယခုမှ စောင့်ခဲ့တာဆိုယင်းရာ
ဦးနှိုးသိက ကြားဖြတ်ပါယုံဖြင့် မမေထွန်းလက်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး

သို့ပြုလုပ် သူနီးဖမ်းတို့က ရေဘေးဒဏ် တစ်ရာကျပ်နှင့် ကျန်ပြီး ခုနစ်ကောင်စာသည့် အိမ်မှာ သုံး ပြီး ကျန်သမျှ အကုန်ရှင်း ထိုး လွှတ်လိုက် ရပါတော့သည်။

ဟေး မင်းတို့ တစ်ယောက်တည်း သော တာဂီကလေး ပင် မောင်းချင် ရောက်နေသေးသည်။

ထိုနောက် တစ်ရွာလုံးမှ ထမင်းဝိုင်းဝယ် ကျွန်ုပ်မှာ ပျင်း
မိသော ဝက်သားဟင်း နှစ်ခွက်ရင်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို
ပြောဆို ပွေမော်နေကြရင်း ရှိကြပေမည်။
ဝက်သားဟင်း စားရတာ
နဲ့တော်ပီကို
ကျေးဇူးတင်
ပေယ်ပေါ့...
ဖိုး...ဖိုး...ဖိုး
ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ထမင်းဝိုင်းကား
ငါးပိရည်၊ ကြိုးစားခွင့်သာ တိတ်
ဆိတ်စွာ ပြီးဆုံးရပေမည်။
လက်ဆုံ
လိုက်တာ
ဆွဲမှာပေါ့
ငါးပိရည်
တစ်ခွက်
ထဲမှာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
ကျွန်ုပ်ကို
မာယာ
၁၂
လူ့ဘဝ ဆိုးသွမ်းမှု
တစ်ခွဲတစ်ခြမ်း ထိုင်ခဲ့
ပင် ကံကြမ္မာ မျက်နှာ
မဲလှသည့် အဖြိန်မျိုး
လည်း ရှိပေ၏။
ကံကောင်းသည့်
အဖြစ်လည်း အမျိုး
မျိုးနှင့်။
ကံမကောင်း
အဖြစ်တွင်လည်း တရား
နှင့် ပြည့်ကြပါ။
ဆုံးလုံးအဖြစ်လည်း
ငါးပါတစ်လည်း ဆိုး

အခန်း ၂၊

ဝေနာ ဝေနာပြေ

ယခုတော့လေ
ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့တာ
နှိပ်လှပေသည်။
ကဲ့သို့တာနှိပ်
စဉ်ဆက်မှာ
လုပ်လုပ်နေတာ
မပြေပါပေ။
ဆား သတိ၊ အား
သတိ၊ သတိထား
နေရသောကြောင့်။
မကြာမီမှာပင်
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်
တွက်ကြွယ်ရှိသော
သွားတို့ကိုတွန်း
နေလေပြီ။

ဟော်... ကိုတွတ်ပြီ၊ ဗေဒင်လေးဘလေး ကြည့်ပါဦးတော့၊
မယုံဘူး ဆိုပြီး ငါးဒဲမနေပါနဲ့၊ ယတြာလေးဘာလေး
ဆေးဆောင်ပါ၊ ဟို ကုန်းဘောင်ကွက်ဗေဒင်ဆရာ
ဦးမင်းထော ပြီးမှနဲ့ ဆိုပဲခင်ဗျ...
တော်ပါ မလေးမှုန်ရယ်၊
ငါကလက်တွေ့ပဲ ယုံတာတိုက်ပါ့၊
ပြီးတော့ ဘယ်မလဲ ဗေဒင်
ကြည့်ဖို့ ပိုက်ဆံ... ဟင်...
ပိုက်ဆံ ကုန်မှာ ဆိုပြီ မ
လေးမှုန် ငြိမ်ကျသွားရပြီ
ကံကောင်းလို့
ကံဆိုးလို့ဆိုတာ
လူ့ဘဝသံသရာ
ပါပဲကွာ၊ ရှင့်
ကြက်ဥ
စေ့မှာ

ကြွယ်ပြည်လည်သူ. စိတ်သစ်ဆူးရဲသစ်ကြားထဲ ဘိသမတ်ဦးဝယ်နီလည်
ဒုံးဆိုင်း ပြုန်ပြုန်နှင့်ပို ပို၍စိတ်ရှုပ်ထွေးစေသဖြင့် လမ်းလျှောက်
တွက်ခဲ့ပေသည်။

ကြွယ်ပြည်သို့ ကား. တိုယုတ်ပိုင်းက
လှမ်းနှင့် ဘာဘမဖြေဘဲဟိလည်း
ကျွဲဖြူ ပယုတ် စား. သောက်ခွင့်
ထိုင်နိုင်ပါ
ပေသည်။

ကြွယ်ပြည်သို့ လာရောက် ပျား. သည်
စေ့ရဲနိုင်ဆိတ်လည်ရင့်သန်ကြွယ်ကြ

မြို့ပြနှင့်တော အရပ်ကား ကွာခြားလှတော့တာ။ တောတွင်နေ
ကွန်ပါ။ မြို့အရပ်တွင်ကား အရာရာကို အဖြူဖြင့်ဆက်ရေးခဲ့သ

ရေဝယ်ရေသည်။ လျပ်စစ်ဝယ်ရေသည်။ အပြင်ထွက်သည်နှင့်ကား ခ
ကွန်သည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်ကအိမ်ငှား ခကွန်ဖို့မည်။ ဒေသည်
အိုလို အပေါက်ရှာထွက်တတ်မှန်းကို မြို့ပြသား တို့ကောင်း
ကျေးဇူးတင်ကြသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်ကို တောမျောက ဖြစ်ကြောက်တွေ ကမ္ဘာကြီးပါ။ ကြီးကြပ်သူ
နေရာ အိမ်ဆောက်။ ထိုးကျတော်လည်း တောထဲထင်ခွတ် ရိုး
သား ပြီးတော့ မြင်ကွင်း ကျယ်သည်၊

မြို့မြကား၊ တိုက်ဆိုင်လည်း
ကျောခွင်းကပ်။ အိပ်ဆိုင်
လည်း တစ်တောင်လောက်ပင်
မကွာခွင်။ လေထွက်ပေါက်ပင် မတူ။

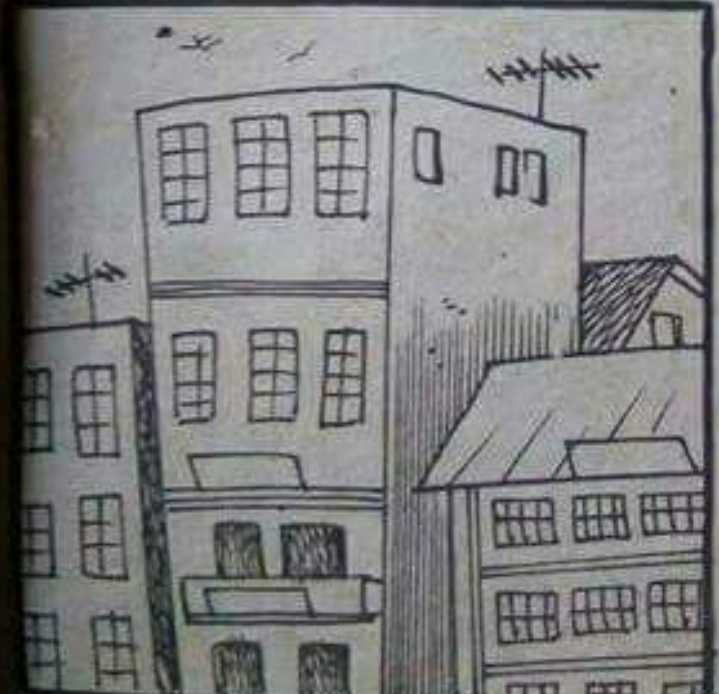

ဟိုး... နို့းတွေတော့
ဒီကောင်လင်းတို့၊
လူသုံးကြေးသို့ နို့နို့ပီ... နို့နို့ပီကား
သူတော် ဘလော်ယလိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို
အားနာရှိ ဟောသည်။ ကျွန်တော်ကား လုံး
သဘာဝကို နားလည်ထား သူ့ကို ဖွင့်လှစ်
ပြောပေသည်။
ဗြောက်...
ကို ဘယောင်းမိပြီ
ဟေးဟေး ဘာခေါ်
မလဲဟင်...
အင်း... ဟုတ်ကဲ့
ခြင်္သေ့ကောတွေတိုတိုလေး
ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း
အိုလာသနဲ့လားပဲ။
အင်း...
ဘာကို ကြိုက်
ပေမယ့် မျက်စိအိမ်
ကောင်းဘူး
ပဲ....
ဖျောက်ကျိုး
ဖျောက်ကျိုး
သူတော်ကောင်းလည်း သူ့
နို့ပုလုံးကို ဘာလို့
အဖော်လုပ်ပြီး ပြောနေ
တာလဲ၊ သူ့ထက်ဖွေ
ဟယ်ဖို့ ကျတော့
အားသည်း အားငယ်ကြီး၊

ဟိုကိုယ်ကောလို့ ဒီကိုယ်မခေါ်
မပြောနဲ့ဦး ဘာမှမနေတဲ့
ဝန်ကြီးစီးတွေ၊ မောင်းတွေ
ထမင်းထားစင် လေးငါးပါးပေ
တယ်၊
မနောလို့ဘူး၊
မနောလို့ဘူး
လေ!...၊
ဝန်ကြီးဒေါ်
အေးမြင့်ဟာပါကလို့
ပေါ့...
ပေတ္တာတရားပေါ့ကွာ၊
ပေတ္တာတရားသာထားပါကွာ၊
မင်းရွေ့မှာ အေးမြင့်ဟာပါကလို့
ပေါ့...
ပေတ္တာတရားအားတက်နဲ့ ရွှင်မှာ
ပြည့်လွယ်နေသူဟာ ဆောက်ပြီ
ကိုယ်နဲ့တယ်ကွ၊ မှတ်ထား၊ အခု၊
ဥပမာ ဆရာတို့တော် ပြောသည်၊
ဆရာမိတာ
မှားတယ်၊
ဟာ... ဒီဆရာတော်မှားစမ်းပါလို့ကြပါဗျာ၊
၉၉

ဟယ်:ပြန်ကဆီးကြိုနေ။ သူပဲယောကျ်ားကို
ဘယ်လောက်ကား ဟားရိုက်ဖွက်ဝှန်းသံ
သေရော မေးနှင့်ပြီးထင်ပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ရန်
ပြုပြေတော့။
ကြွ်...
ဦးတွတ်ပီတို့
ဟလားကြွပါနှင့်၊
ကလေးခြောက်ယောက်ကျန်ရစ်ခဲ့။ ကျွန်ုပ်ကား ဒွေးကား မ
ဘတ်နှင့်ဆော်လည်း လုံးကားဖြင့် ကွယ်ရာသို့သာ ပုန်းခိုင်
ထင်ရောက် ဆက်ကားတော့ ဆိုကြလေတော့။
60

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက ကမ္ဘာ့လူဦးရေအတွက်
အဝတ်အစား ပြင်ဆင်ပေးနိုင်ပါတယ်။
မလွမ်းမကမ်းတွင် မဟာဆိပ်ကြီးထဲ့စံအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း
ကျွန်ုပ်တို့
လုပ်ကြံ
စကားဦး
ကားပြောင
ပြီးလျှင်
ပြီ။

ညနေစာ အတော်ပင်စောင့်လာခဲ့ပြီ။ ဘိသမ်းတို့ သူ့အကြောင်း သိသမျှ ပြောပြကြတော့။
ဟို... သူ့ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကျယ်တို့ ငယ်စဉ်က ရွာပြင်ကွင်းဆင်က အိမ်ပင်ကြီးမှာ သူ့နေသံ...
ဦးကိုနှင်မှာ ဝကားကိုမဆက် ပေးဘဲ အိုက်တင်ခံနေသဖြင့် မနေနိုင်သော အိုက်တွန်းရောက်။
ဟင်းလား။ အက်ဟွန်းမှ။ အဲဒီကိုနှင်ရဲ့ နာနီအရောက ကဆက်ပြုတ်ပေးသတဲ့။
နီလိုမှ။ နာနီသရဲက ဂုဏ်ထူးနဲ့မှ။ ယုံကြည်အမှီပြု ဖိုးကျပ်တဲ့။ ဖိုးကျပ်နဲ့. ဖိုးပုံးနဲ့က သိပ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။
ဖိုးပုံးရေ့...
ဪ... ဖိုးကျပ်

ကြောင်၌, ကျပထားတဲ့ အစိုးပါ!
ကျွန်တော်တို့ ကျွဲကြီးဟာ ပျောက်သွားပါပြီ။
တစ်ခဏအကြာမှာပဲ ကျွဲကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲကို ပြန်ရောက်လာပါတယ်။
တစ်ခွန်းမှ ကျွဲကြီးဟာ အပြင်းမောပြီး ဆုံးရှုံးသွားလေတော့။
အို... ကျွဲကြီး... သူငယ်ချင်း... အင်း... ဟီး... ဟီး...

ဖို့လုံးဟာ သူ့ဘဝအသေးစိတ်ကို စဉ်းစားလွန်းလို့ သံသိုင်း
မှာတောင် မပြုပြင်ဘဲ လယ်ကွင်းနွေခြင်္ကြာက ထိန်ပင
ကြီး အောက်မှာတင် ပြုပြင်နေတဲ့"

တော်တော်တော။ ဒီနိုင်ငံရဲ့ ခရိုက်ပါက တစ်ခါမျိုးမျှ။ သူက
တခြားလူတွေကို မခရိုက်ဘူး။ ဖို့လုံးကိုပဲ မကြာခဏ
နပန်းလုံးဖို့ စိန်ခေါ်တယ်။

ဖိုးလုံးကတော့ ဘဝခြားသွားပြီဖို့ ဆယ်လုံးသင်္ဘောလေ။
အဲဒေမယ့် ဖိုးကျုံးက ထောင်းဆိုပါမှားလာတော့ ဖိုးလုံးဟာ စိတ်မချသည်ကို လုံးသင်းလုံးကွာဖို့ ဆိုပြီး လုံးကြပါလေရော့။
ကိုင်း....မင်း လုံးသင်းလိုလုံးကွာ ဖိုးကျုံးရေ
အိုကေ
နံဘေးက ကြည့်ရှုနေတော့ ဖိုးလုံးဟာ တစ်ယောက် တည်း နပန်း လုံးနေတယ် ထင်ရတယေ့! လေ....။
ဒီလို ရွာမှာ နေသလား..
၄၅

ဟိုးလုံးက မောလာတော့ သူ့မှာ
ရှိတဲ့ သည်မုန်းကျွေးလေးကို သ
တိရပြီး အဒါနဲ့ ဟိုးကျပ်ရဲ့ဆီး
ကို စမ်းပြီး စွပ်ချလိုက်ရောပေါ့။
အိုင်း
အိုး
တစ်ခါတည်း သိတိုက်လေး ပြန်
သွားပါရောလားဗျို့။"
ဟျာ... သိတိုလေး
ထုံးဆန်းလှိုက်
တာဗျာ၊
အို... ကျပ်လှုပ်ကြားတာ
ပြန်ပြောရောတော်ပါ့ဗျို့၊
ဟုတ်မဟုတ်တော့ သိမှာပေါ့
ခုံစမ်းပါ့...
အို... လှုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊
ဒီတိုင်းစား စရောပါပဲ၊
အဲဒီ သိတိုကို ဘာလုပ်
လေးလဲ၊ သတိစားပဲ
ရောလား...၊
၆၆

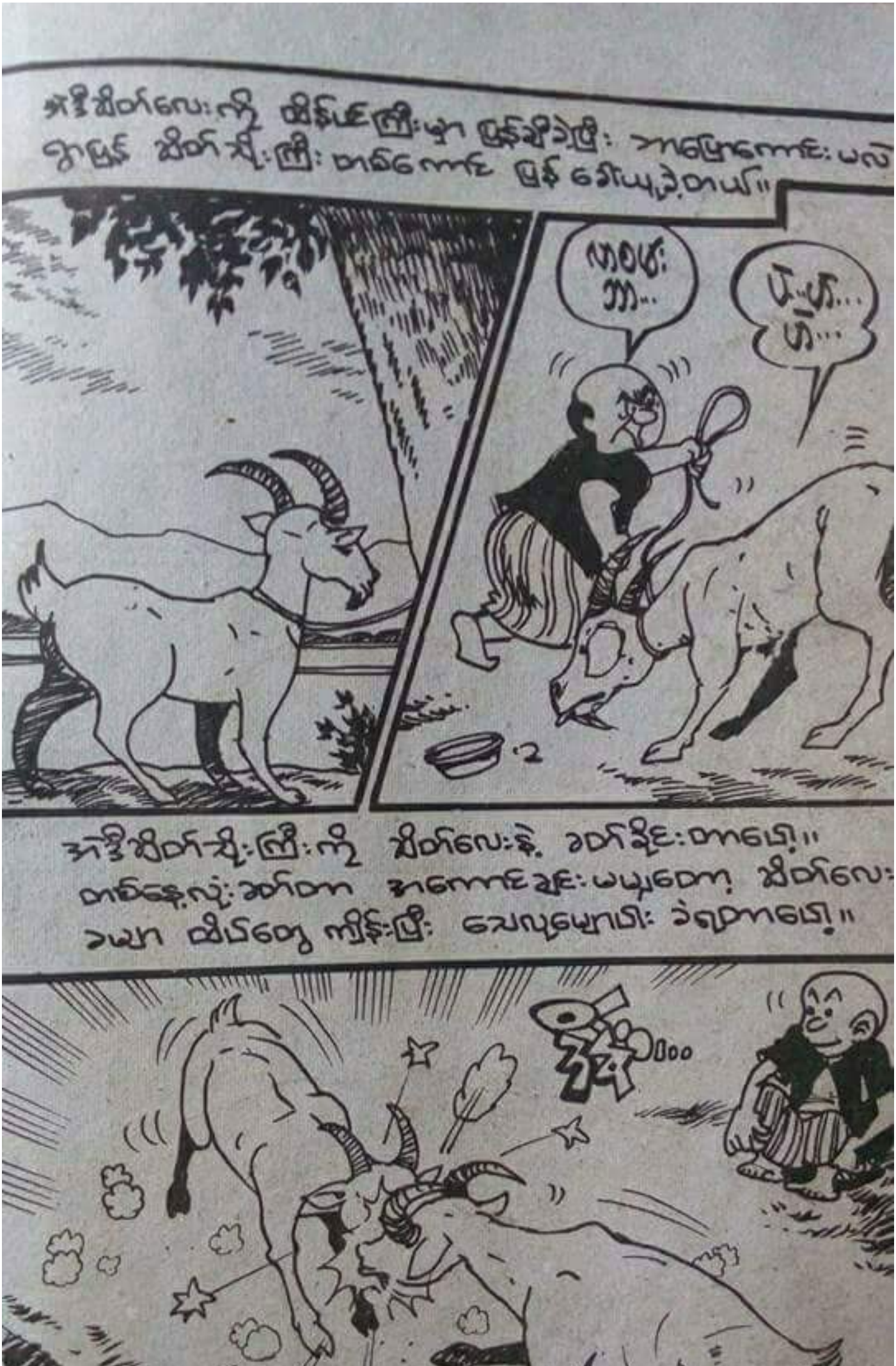
အဒိုးဆိတ်လေးကို ထိန်းကြီးမှာ ပြန်ခိုင်းပြီး
ကျွန်တော် ဆိတ်ဖိုးကြီး တစ်ကောင်ပြန် ဖမ်းယူခဲ့တယ်။
ဟစ်ဟင်း...
ဟား...
အဲဒီဆိတ်ဖိုးကြီးကို ဆိတ်လေးနဲ့ ခတ်ခိုင်းတာပေါ့။
တစ်နေ့လုံး အတိတာ အကောင်းမှုမယ်တော့ ဆိတ်လေး
ဘယ်လို ထိပဲတွေ့ ကျိန်းပြီး သေလုမျောပါး ခံရတာပေါ့။

တစ်ခါမှာ ကဲကောင်းသူးတက ဆိတ်သို့ကြီးရဲ့အိုးနဲ့ ဆိတ်ဒဏ်ခို
ဆိတ်ကလေးအိုက ဆည်မန်းကွင်း ပြတ်သွက်သူးတာနဲ့ ဆိတ်က
လေးလုံးပေါက်သူးတော့တယ်၊
?!
ဟင်... ခုနကဆိတ်
ကယ်ခြောက်သူးတုံး၊
အဲဒါ ခုနာကတလား၊
Oe..
ဒေါ်ဆောင်...
ဖို့ကျပ်နှစ်ပန်း
လုံးအုံးမလား၊
ဆောင်အဘိ ဖို့ကျပ်ရှိရာ
ထိန်ပင်ကြီးနား မှာရပြီဖို့
ဖို့လုံးက မေးသတဲ့။
၆

ဖိုးကျပ်က အယ်ဂို ပြန်ပြောသဲ့ဆိုတော့၊
ဟင့်အင်း... မယုံ၊ မင်း တော်ပါသူး ကွာ၊ ဆိပ်ကိုန်း တယ်ကွ၊
အဲဒီလို ပြန်ပြောသတဲ့ဗျို့၊
ဘ.သရဲကတော်လေး မှာ မမြွေနိုင်ပါ။ ဆို.သော် ရုပ်စက္ကူကောင်း သဖြင့် လေတွေ တဝေါ်းဝေါ်း ပွဲကျသည်။
ဟား..... ဟား..... ဟား..... ဟား.....
ကြောက်တတ် သူတို့ကား အလောင်းကောင်ကြီး ကို မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ကျောရိုးထဲ စိမ်းကြ၏။
၎င်း

ဆွဲ့သန်းခေါင်ကျော်အော် လှုပ်ပါး သွား ပြီ။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းမှ လူလေး ယောက်သာ ကျန်တော့၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ခေါက်ဖက်ဆို့ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိရော အလောင်းကောင်
ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျောရိုးထဲ ဒိန်းသွား ရော။ ဖိုက်ကလေးမှာ
လည်း တွန့်၍ တုန်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်ရသည်။

အပြင်တွင်ကား မှောင်လျှက်ပြီ။

ပြန်မည်ဟု ဆိုလျှင်ပင် အမှောင်ထုတွင်း ဆို့ ထင်ရောက်ဖို့မှာ
ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။

ခွေးလေတို့ရဲ့ ခွဲခွာခင်ငင် ကျက်သရေကင်းမဲ့မှု အဟာရ
ကင်းမဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကျော ရိုးတိ ဆန့်ပြ
ကြောက်စွဲဘွား ရသည်။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်နောက်မှ အလေးကောင်ကြီး သည် ကျွန်ုပ်
တဖြည်းဖြည်း ကွန်းထလာမှန်းကို နောင်အခါမှ ပြန်လည်သိတွေး
မိပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို နောက်မှ ဝိုင်းဖက်ကိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်
ကား ယင်း အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ယခုတိုင် သတိလစ်
မတတ် ကြောက်နေရပေသေး၏။
၇၁

ထိုစဉ်ကပင် ဖခင်းက ယုတ်မာပြောက်ထလာပြီး ဆောက်လုပ်ပြီးသူ
ပ ကျွန်ုပ်က ထင်ခဲ့ပါသည်။
ဟေ့... အို... မလုပ်ပါနဲ့ဗျ..
အယ်ဒီတာဟာ၊ ဖခင်းက
ထလာတာ မဟုတ်လား၊
ဆောင်ပေးလား၊ ပါနဲ့မင်းက
လား၊ ဘိုးဘိုးတွန်းလား၊
ဟင်...
ဟာ... ဆ... ဆ... ဆ...
ဆတွတ်... ဆွတ်... ဂွတ်... ဂွတ်... ဂွတ်
အယ်ဒီတာလေး အလောင်းကြီး
ထလာပြီးမှ ဆတွတ်ကို
တက်နင်းပြီးမှ... အို...
ပြုပြီ.....

မိုက်ကလေးကား တစ်ချီးတည်း ပြီးခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအခါ
မှ လက်ကြီးကို စမ်းသပ်ခဲ့ရ အားစက်တောင့်တင်းနေသဖြင့်
လှည့်ကြည့်ပြီးမှ အဝေးကြေး ကို အဖေကြီး၏
ကျောက်ရုပ်ယက်နှာကြီးကို ကျွန်ုပ် စမ်းသပ်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်ုပ်ကား သတ္တိအတော်ကောင်းပါသည်။ အမျှားသိပြီး ဖြစ်ခဲ့။
သို့သော် ဂျတ်တရောက် ယခုလို ကြုံတွေ့ရသောအခါ ငါသည်ကျွန်ုပ်ဘဝ
မတတ် ကြောက်စိတ်မှ ပြေပျောက်သည်။ အော်ဟစ်မည်ဟု အသံပင်
မထွက်နိုင်တော့။

ကျွန်ုပ်တို့ အကြိုက်ကို ပြောပေါ့ လူအားလုံးလည်း လန့်ဖျပ်ပြီ
ဆင်းပြေးကြပေတော့။
အောက်ပြေး
ဖစ်ဦးမှ လူများလည်း ကြောက်လန့်တကြား ပြေးဆင်း
သွားကြပေရော အိမ်ပေါ်ထပ် သက်ကြီးဆိုး ကျွန်ုပ်အဘိုးကြီး
အခန်းထဲကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကို ဖက်ရက်အား ရှိနေတော့ရဲ့ ကျွန်
စွာမှ သည်းခြေပျက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။
ဖြိုက်...
ပြောင်ပြောင်ကြီး!

ကျွန်မယ်လည်း သတိပြုနံဝင်လှုပ်ဝင်ခြင်း အလောင်းကောင်
ကြီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး သည်လိုက်ရာ အလောင်းကောင်ကြီးမှာ
တောင့်တောင့်ကြီးနဲ့ လှဲလျောင်းပြီး အခန်းနံရံကို
အရှိန်နဲ့ ပစ်ဆောင့်ပါတော့။

နံရံနဲ့ဆောင့်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့
ဘို့ ပြေးလာသယောင် ဦးကိုက်ပြ
လာပြန်ရာ

ကျွန်ုပ်မှာ ပခုံးနဲ့ခေါင်းတိုင်
ဟီးတစ်သားတည်း ကျခဲ့ပြီး
ဆင်းပြေးရပါလေတော့သည်။

ခွေးမျှ ပြေးသွားကို တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရတော့။ မသာအိမ်
ကြီးမှ နောက်ဆုံး အင်းပြေးခဲ့သူမှာ ကျွန်ုပ်သာဖြစ်ခဲ့ရ၏။

လေသည် တဟူးဟူးတိုက်နေ၏။ နောက်လှည့်ကြည့်ရာ...

နောက်မှ ဒိုက်လာသောကြောင့်ကြီးကား ကျွန်ုပ်ထက် ပြေးနှုန်း
မြန်ပေ၏။ သစ်ပင်တွေနှင်ကာ ရှေ့ဆိုင်းဆင်ဘော်လည်းတာ
ကယ်တန်းတွေ့ရသော ဒိုးပြာ လှုပ်စဉ်မတတ် ဖြစ်ခဲ့၏။

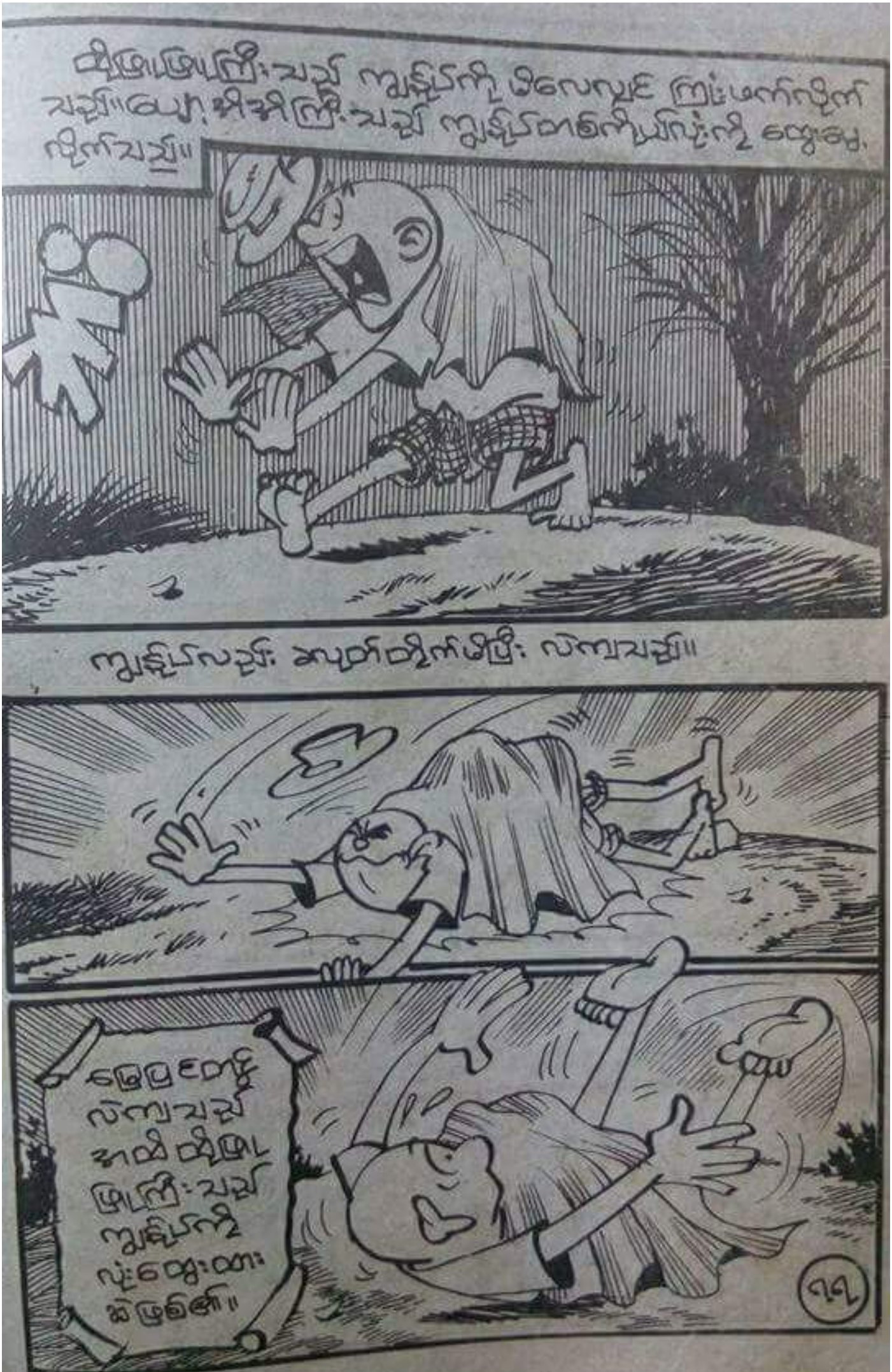
ဒီတုန်းတုန်းကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ဖိလေလျှင် ကြွေးတော်တိုက်
သည်။ ဟေ့! ဒီအကြီးသည် ကျွန်ုပ်တာဝန်ကိုယ်ကို ဖျောက်
ထိုက်သည်။
ကျွန်ုပ်လည်း အဟက်ဟိုက်ကြီး လဲကျသည်။
ဖြေးဖြေးတွင်
လဲကျသည်
နာလိုက်တာ
တုန်းသည်
ကျွန်ုပ်ကို
လုံးဝဖျောက်
ဆဲတုန်ဟေ့။
၁၅

ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်ဒေါသလွန်ဒေါသဖြင့်
ကြိုးအော် ပစ်လိုက်သည်။
ဟာ...ဆ...ဆ...ဆတွေ့...
က...ကဖြစ်လို့လဲမှု၊
ကဖြစ်လို့လဲမှု...
သွား...အား...အား...
ဒွန်...ဒွန်...ကဝ...
ဟွေ့...သွား...
ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသော သိုက်ကလေးထွက်လာကြို
ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်မှ ဖြာဖြာကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။
ဆောရီးပါဆရာတွေ့ရဲ့၊
လေကသိပ်တိုက်နေတော့
ဆရာတွေ့ရဲ့ကျောပြေးနေတဲ့အိုက်ကလေးမှန်း
လာတာပေါ့...
၁၆

ဖိုက်ကလေးက သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် လှုပ်ပစ်ခဲ့သော စောင်
ဖြူဖြူကြီးသည် လေယာဉ်ပြုံး ဟသွားခဲ့ပြန်၏။

မွေးထဲတွင် ထိုင်၍ အမှာပြောရန်၊
ဟုတ်... ဦးက်ကလေး
သေဆုံးပုန်စဉ်းစားကြည့်တော့
ဒီဟာ မဖြစ်နိုင်
ဘူးကွ၊
ဘာကိုလဲ
သရဲတွေတုံး၊
အလောင်းကောင်ကြီးက
ကယ်နှုန်းနဲ့မှ အသက်ဝင်
မလာနိုင်ဘူး
ဟုတ်တာပဲ ဦးရင်းကော
သရဲတွေတုံး... ဟင်
ဒါတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ၊
ဒီဟာဆိုပေါက်ပေါက်ကိုက
လူပြက်တော်ပဲဖြစ်ရမယ်၊
ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ
သရဲတွေတုံး
၁၀

အကြောင်းရှိမှာပေါ့ကွာ၊
မဟာအိမ်ကလူတွေကို
ပုတ်တော်ကြီး တစ်ခုခုလုပ်ဖို့
အကြံအစည်ရှိလို့ခေါ်မှာလေ၊
လာပေါ့၊ တို့မဟာအိမ်
ပြန်မှားကြရအောင်
ဟင်... ပ...ပ...ဖားအိမ်...
ဖွတ်... ဖွယ်ပါ့မားဘူးတော်၊
ဆွဲငါးနက်လှပါပြီ၊ပြန်ကြ
ပါစို့... မနက်ဖြန်...
အို... မနက်ဖြန်ဆို
အယ်ကျန်တော့ ဟာလဲ
လာပါကွာ၊ အရင်ဆို
တာကယ်မရှိပါဘူး၊
ဒါဖြင့် ငါတော်တော်
ဆွဲတတ်
အားလိုက်ပြီး...
ဟာ... ဒါကတော့
ရုပ်တိရစ္ဆာန်ဖို့
ပါကွာ၊ တယ်ညံ့
ကြီးကလည်း
၁၁

ကျွန်ုပ်တွက်ဆခဲ့သော အိုက်ကလေးမှာလည်း တစ်ယောက်တည်း မနေရဲသဖြင့် သိုက်ဟခဲ့ရပေသည်။ ဘင်းပြေးခဲ့သော အုပ်စု ကား ယခု ဘို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရောက်ကြ၊ အိပ် ရာထဲကွေး နေပေရော့မည်။

မဟာအိမ်ကား လူသူကင်း ဖဲသွား သည်။ အလောင်း ကောင်ကြီး သည် ဖယ်ရှိနေရော မဟုတ်တော့။ ကန့်လန့်ဖြတ် လဲကျ နေဖြင့်။ မျောက်ခုံကြီး ဖြစ်နေသည်။

ကျန်ရှိသော သူ့ဘိုးဘေးတို့ ပတက်ဘဲ ဘိုးစဉ်ဆက်ဆင်းသက်
လာခဲ့ကြ ဖြစ်ပါတယ်။ ထင်ရှားပါက်သူ ဒေါင်းကြွေးအော်
ပြောင်းကို ကျွန်ုပ် ပြောပြပါတယ်။

ဖဆိုင်းမှ ငွေများကို ကြိုးထည့်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို
တွေ့ရ၏။

ဖဒိုင်းဝယ်ထွေးရဲ့ ဂျီကြံစည်ကြခြင်းပင်။ ဖဲသမား အသင်းချင်း ခင်းပုံဖြာခြင်းဖြစ်၏။ ကျန်ပြာလည်း ဟန့်တားမည်ပြု ဆဲဆို အိမ်ထောင်ရှေ့ အင်းပြေးသွား ကာဖြင့် တားချိန်မရတော့။

နံနက်လင်းစအခါ မဟာအိမ်တွင် အလောင်းကောင်ကြီး သိုသွပ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ မရောက်ခင်ကပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ဖဲသမားတွေကတော့ သရဲခြောက်လှန့်ကြောက်ပုန်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖဲကစားရေးဖို့ အလောင်းထား ဒီညလည်း လာကစားမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ်က ဖဲသမားတွေ ကြစေသွားဖို့ အိမ်အောက်ခံ မသာကြီးကို တုတ်နဲ့ထိုး တဲကြီး ခြောက်လှန့်မယ်၊ ကွက်ပြေးကြမှ ငွေတွေကို အလောင်းကြီး ပိန်းပ မလုံးပိန်ကို ပေးပစ်မယ်၊ သူလုံခြုံတဲ့နေရာ၊ ဖဲသမားတွေက သူ့အိမ်မှာ ဓေါ်ကား တော့ ပြန်လေ်ကြေးပေးတဲ့ သဘောပေါ့...

ကျွန်ုပ်တော်
စကားစစ်ကို
ခိုက်ကလေးနား
ထောင်ပြီးမှ သူ
ကလည်း မြင်ပေး
ပါဦးပေါ့။
အို ဖြူး သူ ဆယ်ခါလို ပတိုးဆင် ကျယ်ပြောကို
အိပ်မှု ထွက်ပိုသည်။ မသေးမှုင်ကား
မသာအိမ်တွင် ပိုင်းကူပုပေးရန်
ဆန်ကတပြားက ထွက်သွားပေပြီ။
ခွေးသူဆိုးများကြောင့်
ကျောင်းတဲ့ ပြန်ရောပေါ့။

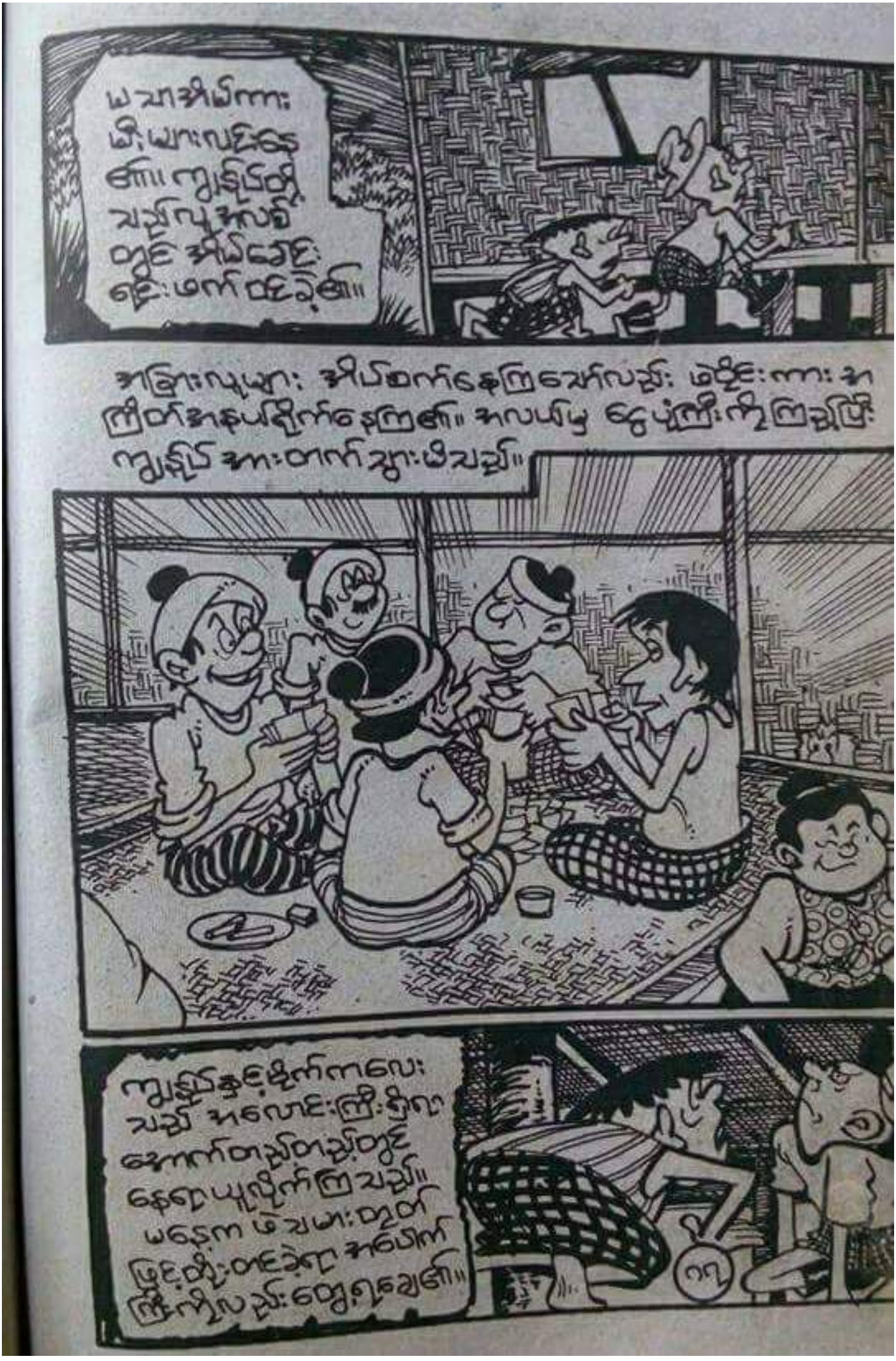
မသာအိမ်ကား
မိုးယားလင်းနေ
ဟု။ ကျန်ပြဿနာ
သည်လူအားလုံး
တွင် အိမ်ဖောင်း
ရွေးတက်ထင်ခဲ့၏။
အခြားလူများ အိပ်စက်နေကြသော်လည်း ဖဝိုင်းကား အ
ကြိတ်အနပါရိုက်နေကြ၏။ အလယ်မှ ငွေပုံကြီးကိုကြည့်ပြီး
ကျန်ပြ အားတက်သွားပါသည်။
ကျန်ပြနှင့်ဖိုက်ကလေး
သည် အလောင်းကြီးရဲ့
အောက်တည့်တည့်တွင်
နေရာယူပိုက်ကြသည်။
မနေ့က ဖဝါးတွင်
ဖြင့်တိုးတင်ခဲ့ရာ အပေါက်
ကြီးကိုလည်း တွေ့ရချေ၏။
၁၇

ကျန်ပြီကား အလောင်းကောင်ကြီးကို တွတ်ပြုံး အားရပါးရ
ထိုးဝင်လိုက်သည်။

ဆိုက်ကလေးလည်း ကျန်ပြီနှင့်အတူ
ထိုတွတ်တိုကို အပေါ်သို့ အရှိန်
ပြင်းစွာ အောင့်ထိုးဝင်လိုက်တော့၏။

တုတ်အရှိန်ဖြင့် အလောင်းကောင်ကြီးက အပေါ်သို့တွက်
တက်သွားတော့၏။

အလောင်းကောင်ကြီးက ခြေကိတက်သွား
ပြီး ပြန်ပြုတ်ကျသံကို ကြားရ၏။

ဦးကြွေ...
ဆရာတို့တော်ဆွေ...
မယေးမျိုး
ရှိပါလား
အလောင်းကောင်ကြီး ဒီနေ့ ပရိုဂျက် မယေးမျိုး
ဒီအကြောင်းပေါက်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ခေါင်းနှ
ပန်းကြီးမှားရေးမည်။ အတွေးဖြစ်ကွန်
ကြည့်နေသည်။
?
တို့တစ်ယောက်လုံးလိုက်သတော့၊
အိပ်ဆောက်ကတို့နဲ့
ထိုးလိုက်သတော့၊
ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊
ဒီမှာ တို့ကြီးထွက်
နေသေးသတော့၊
ဆောက်ချင်း
ကြည့်ကြဟေ့၊

ကျွန်ုပ်တို့ကား ပြေးခိုန်မရတော့။ ယိုးယားဝိုင်းထိုးကြလေ.....

ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်သာသဖြင့် မတော်ပစ်လွှင့်ခံနေခိုင်
နာမည်ဆိုး သဖြင့် ... ကျွန်ုပ်မည်သူမည်ကို ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်
ပေါ် အပြောရခဲတော့၏။"

ဟယ်... ဦးတွတ်ဦး...
ဒုင်း... ဒုင်းကိုဘာလာလုပ်
ရတာတုံးဟင်...
အာ... ဟိုး...
ဟိုဟာ...
ဟင်... ကွတ်ဦး...
နင်... နင်ကို... ငါ့ကို
အသုဘအိမ်မှာလိုက်ပြီး
အချက်ခြင်းတာပေါ့လေ၊
ဟုတ်... ဟုတ်တယ်း၊
ဟိုက်
ပြန်ဝင်မှ
အာ... ကိုကို့တွတ်...
ဒုင်းပြဟရတော့မှီး
မျင်မျင်ရဲ့...
ပွတ်!

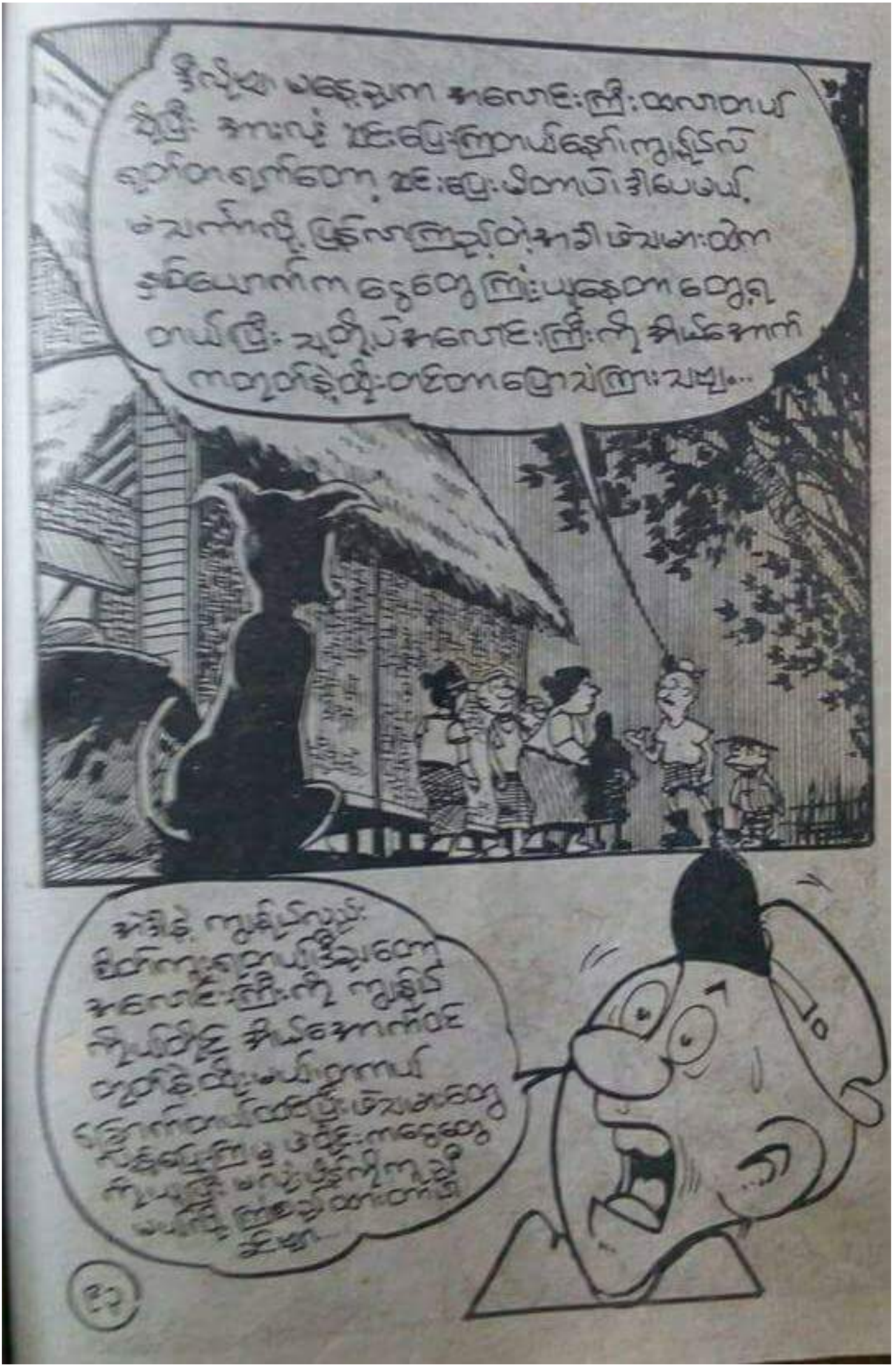
ဒီလိုပဲ မနေ့ညက အလောင်းကြီးထလာတယ်
သို့ပြီး အားလုံး မြင်းပြေးကြတယ်နော်၊ကျွန်တော်
ရုတ်တရက်တော့ မြင်းပြေးမိတာပါ၊ဒီပေမယ့်
မသက်ကဲ့ပြန်လာကြည့်တဲ့အခါ ဖာသေးထဲက
နွားယောက်ကဒွေတွေကြီးယနေတာတွေ့ရ
တယ်ဗြီး သူတို့ပါအလောင်းကြီးကို အိမ်အောက်
ကတွတ်ခဲ့ထိုးတင်ထားတော့ပါလားဟဲ့...
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
စိတ်ကူးထဲတယ်ဗြီးတော့
အလောင်းကြီးကို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်ပဲ အိမ်အောက်ဝင်
တွတ်ခဲ့ထိုးမယ်ဗျာလို့
ပြောကာယင်းသင်ပြုဖြစ်အတွေ့
ကြုံမှုကြီးမှ ဖတ်ပြီးကာနေတော့
ကျွန်တော့်ကိုကျွန်တော်
မယုံကြည်သလိုထင်ရပါ
ဆဲဗျာ...

ဟား...ဟား...ဟား...ဒါမို့ အလေးကောင်ကြီးက မနက်က
ဆီးပိုလို့ နေရောင်ထွေးတာပဲ။ ဟုတ်လား အလေးထားတဲ့
နေရောင်မှာ မသေးမှုင်တို့က ထိုင်စကားပြောနေ။
ဤတော့ ဦးတုတ်ဖြစ် တုတ်ခြာ ပြီးသွားတာပေါ့...
ဟား...ဟား...ဟား...
တော်သေးတာပေါ့
ကိုယ်မိန်းမမို့လို့၊
တခြားမိန်းမဟာ
သွားထိုးမိရင်...
ဟား...ဟား...ဟား...
အလေးကောင်ကြီး ထလာတာ
မဟုတ်တော့ ဘယ်သူမှလဲ မပြေး
ဤဘူး၊ ဖိုင်းယွဲ့ဆရာကိုပဲ ပြေးကြဘူး
ဟား...ဟား...ဟား...
ဟင်း...ဟင်း...
ဒီအကြိုးတုတ်ဖြစ်ရပ်
ကိုယ်က မိန်းမကို
တုတ်နဲ့ထိုး ချင်လည်း
အိမ်မှာထိုးပါလား။ ဟု
ဆိုတော့...ဟား...ဟား...
ဟား...

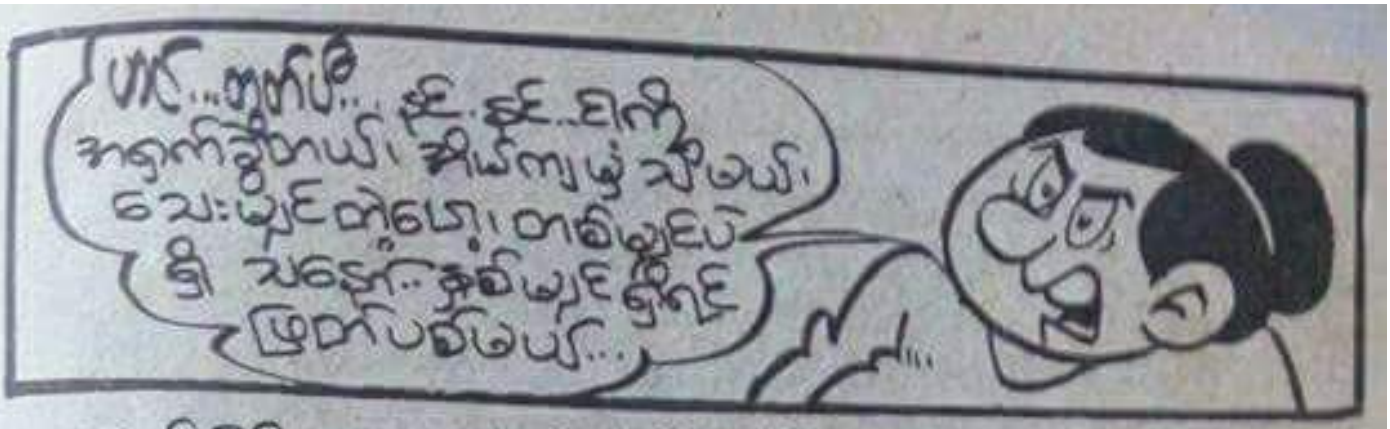

ကျွန်ုပ်တို့ အာတမသည်လည်း ရက်ရက်ကြီးပြုံးခဲ့ကြသည်။
ဦးကံကလေးကား အံတကြိတ်ဆဲနေသော ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်
တင်လာသည်။

ဒီလိုပြောပါလေ။ ကံဇာတာနိမ့်ခဲ့စဉ် အလုပ်လုပ် အားထုတ်ပြီး
သည်မချိ။ စောနက ဝေဒနာ ပြေစေသည်။

အဝဟူသည် ကံကောင်းသည်အဓိပ္ပါယ်ကို ကံဆိုးဖို့ဖြောင့်
ကျသော ရက်ယွားကိုလည်း ဖြတ်သန်းရပေမည်။ တရား
နှင့် ဖြေဖျောက် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်စွာရင် ဆိုင်ရမည်သာတည်း။

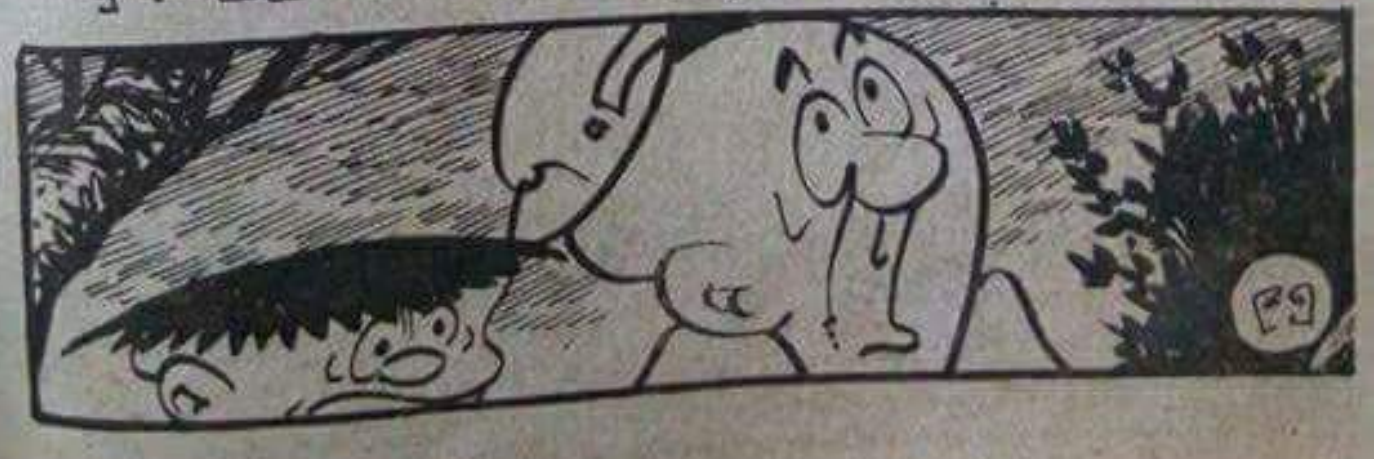

အခန်း(၃)

ကျွန်တော်နှင့် ဒလယ်ကြီး

ထိုင်စားလို့ကတော့ မဖြစ်။
ဝင်ရွေ့ မရှိဘဲ ထွက်ရွေ့ပဲရှိရာ
ကြာလျှင် လုံးပါးပါးရေခြိုမယ်။
တောပစ်တွက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူတာမှာ တောပစ်တွက်သော် မသေးမှင်းသည့်
ယုပန်ပြိုး မှာရသည်။
ကိုကိုတွတ်သတိထားနော်၊
ကိုယ်က ဂဏ်ရာတနိမ့်နဲ့
မြိန်မှာ အင်ခြင်နိုင်မှ
တော်ကာကယ်ရင်
အေးပါ
ကွာ.

ဒီးယတောင်းဝယ် ကျွန်ုပ်တို့ လူသုံးဦးဟာ သား
တောင်ဟူသို့ မတွေ့ရသေးပါ။
တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ
သားသည်မိခင် ယောက်ျ
မှာကို တွေ့ရ၏။
ယောက်ကလေးမှာကို
နို့တိုက်နေသော မြင်ကွင်းကို
ကျွန်ုပ် မတွေ့ဖူးပါ။
ကျွန်ုပ်ကား ယင်းတိရစ္ဆာ
ဆိုးကို မပစ်ခင်။ ခွေး
ကြီးသည်။ သင်မေတ္တာကို
ကျွန်ုပ်လေးစားသည်။
ဤကလေးကား
ယောက်ျားကို နွေးထွေး
တသစွာ ပြန်ပေးသည်ကြောင့်
နေပေသည်။
လာပါကွာ၊
ကြိုမှာတွေ့မှဲ့ဆိုး

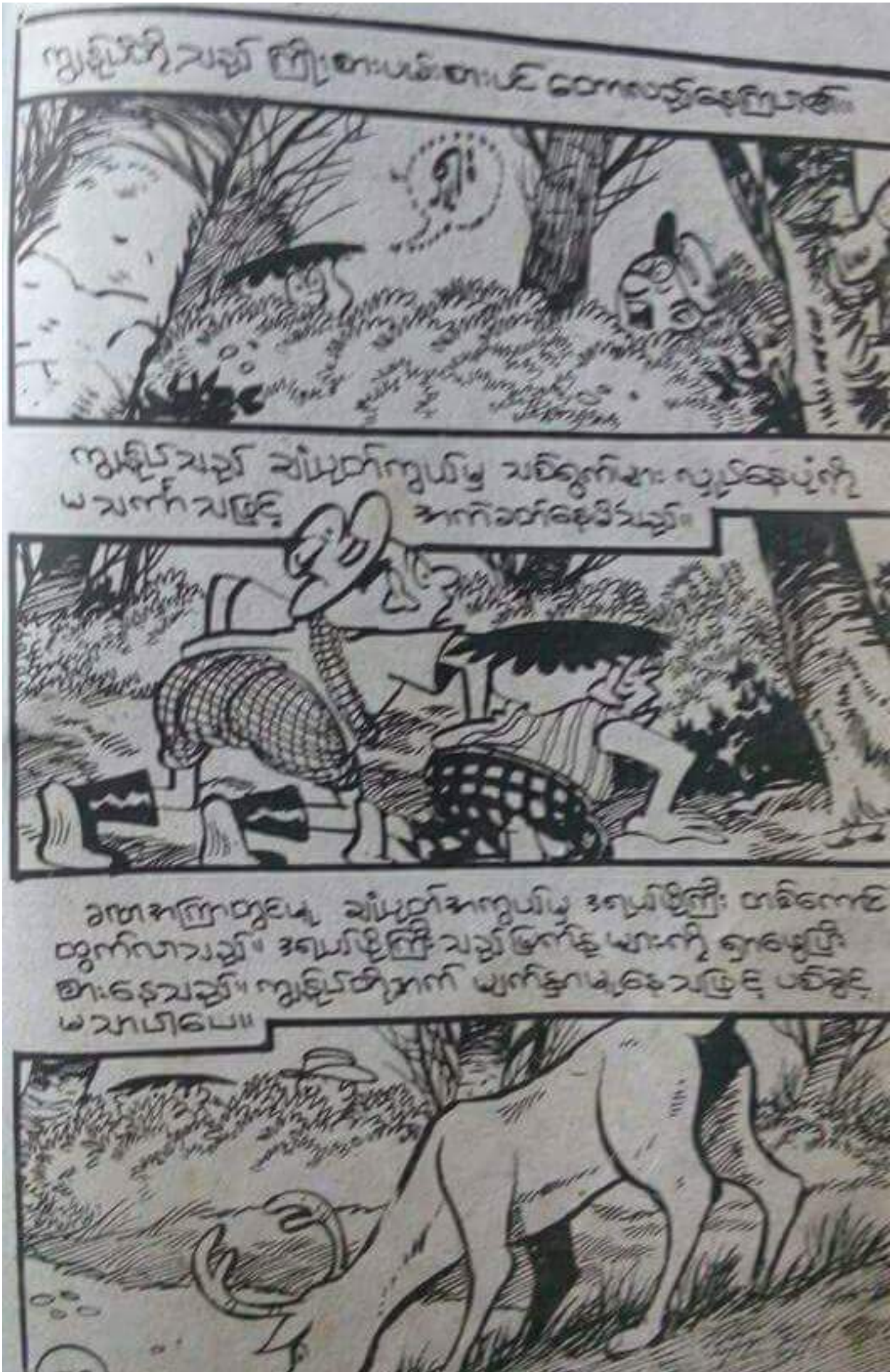

ဦးက်ကလေးက: အားမလိုအားမာန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။
မိမိတို့ရဲ့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ပစ်ကွင်းကောင်းရအောင်
ဆောင်ရွက်နေမိတာ။
အမှန်တော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသက်သာလို့ ဖြစ်လာတာ့
အကဲဖတ်တာ။ ကျွဲပြတို့ကား အသက်ပင်မရှူရဲ။

ဘဘဆင်ကြား စိတ်မွန်လက်သပြုစုစားပြုခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ပြင်
ကို သေသေချာချာ မိန်းမွေးထိုက်သည်။
ကုသိုလ်ကံများ ရှိပုံရှိငှာပင်။ ပါးစပ်တံခွေကကြီး အစာ ပြေ
ပြင်ဝယ် ပြုတ်ကျရောသေသည်။
ဟိုက်...
ငတ်ပယ်...
ပစ်ကားကြီး
ဒုက်ဘစ်ကောင်သည်
ကျယ်လောင်စွာ
အော်ဟစ်ယံ်သန်း
ဆူးသည်။
၁၀၁

ဒဂုတ်ကြီးဟာ ရတ်တရက် အနီးကပ်ကြီကြောင်း သိရှိသွားပြီး ပွားခနဲ
ခုန်ပြေး ထွက်တော့သည်။ ကွန်ပလည်း ပထမတော့ကြောင်ကို ထိုးပစ်ရ
ပါတော့သည်။
ကောင်ကြီးယမ်းဒေါသ ဆပ်ကပ်ကွဲသွားသည် အဆဲအဆိုပြီးသွားသည်။
ယမ်းနဲ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောသွားသည်။

ကွန်ပြက ထိုးအပစ်ခံပြီး အပျိုကြီးက အခွံခြွေနေရင်း ကျွဲကြီးက တစ်
ပေခန့်ပင် လွှဲချော်သွားရသေးသည်။

မထီမဲ့မြင်ကြီးကလေးသည် ပက်လက်လန်သွားရသေးသည်။

"ကျွန်ုပ် အသေမရောင် ဖြန်းလာသော်လည်း မသေမီတွင်
ကြီးစား သော်လည်း ယခုတော်ပြီး၊ ကံမကုန်သောကြောင့်
သေဘေါက်ခဲ့ပြီ"
ထိုနောက် ထမင်းကို အသားပင်း
မပါဘဲ ကန်စွန်းဥကြော်ပင်းဖြင့် သာ
လွန်းခဲ့သည်။
သြဇောက်သော်...
တပည့်ကြီး၊ ယုတ်စိတ်ဆိုး
ဆွေလမ်းက ဒုစေပါဘိကြီးကို
မြင်ယောင်နေတယ်
မဟုတ်လား ဟေ့

ဒဏ္ဍာရီတွေဟာ မြန်မာပြည်မှာ အနှံ့အပြားမှာရှိတယ်ကွဲ့။ ဦးဆောင်
စုကိုယ် အရည်အချင်းက သိုးမွေးသေးသေးလောက်ရှိတယ်၊ အဖြူး
အရည်အချင်းတော့ ရှစ်လက္ခဏာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အမြင့်ကတော့
နှစ်ပေခွဲဝန်းပါး ခန့်ရှိတယ်။

အထီးတွေက ဦးဆိုရှိတယ်။ ၁၅ လက္ခဏာလောက်ရှည်တယ်။
တစ်နှစ်တစ်ခါ ဧပြီလမှာ ဦးဆိုလဲတယ်။ အမတွေကတော့
ဦးဆိုမရှိဘူး။

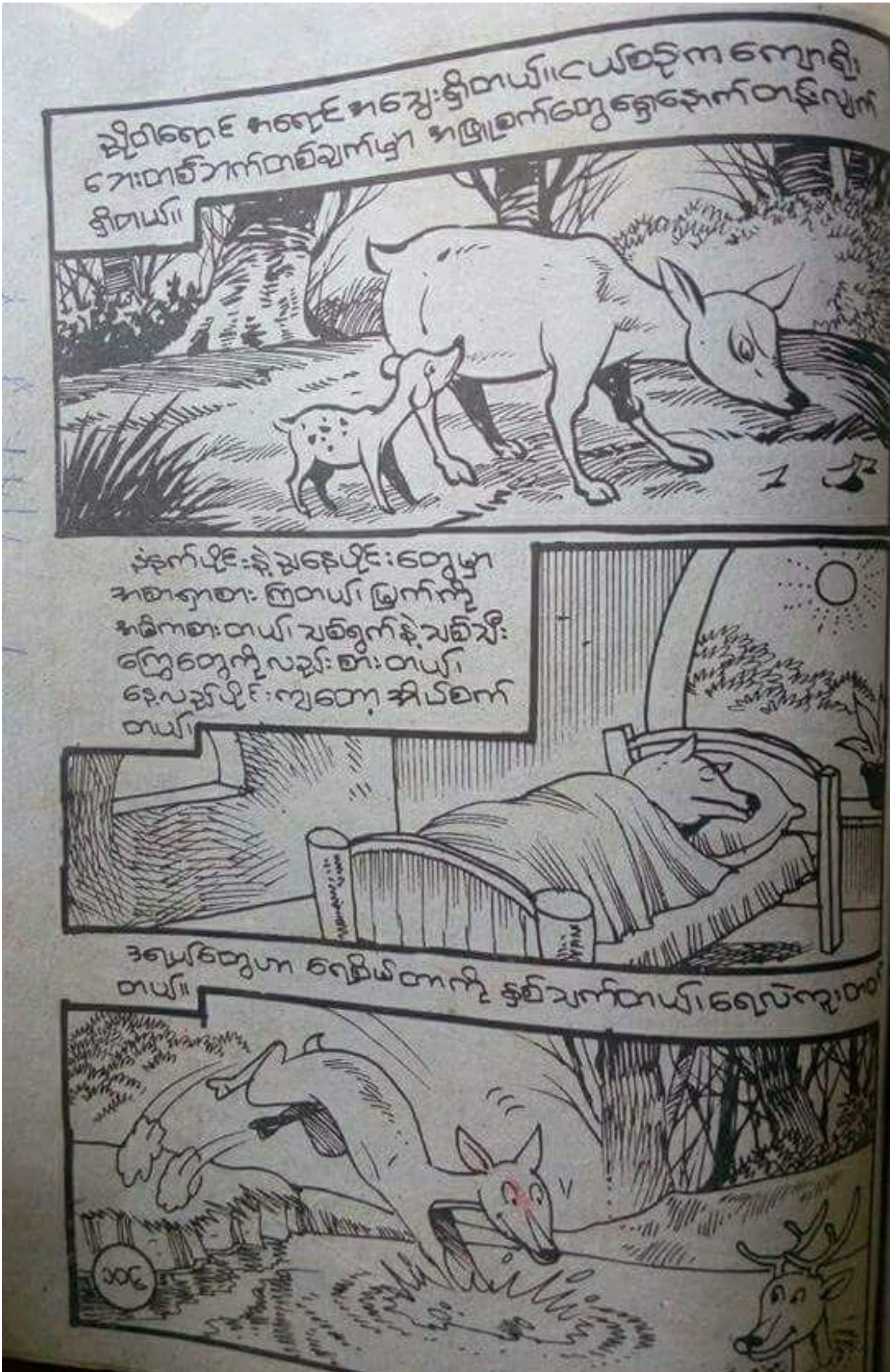
သိုးကြောင်အရွယ်အမွေးရှိတယ်။ငယ်စဉ်ကကျောရိုး
ကောင်းတော်ဘက်တစ်ခွက်မှာ အပြုံးတော်တွေရှောနောက်တန်ခွန်ဖွက်
ရှိတယ်။
ဆံနွယ်ဖိုင်းနဲ့သွန်ဖိုင်းတွေမှာ
အဆာရောဆား ကြတယ်၊ပြာက်ကို
အဓိကဆား တယ်၊သစ်ခွက်နဲ့သစ်သိုး
ကြွေတွေကိုလည်းဆား တယ်၊
ဒဲ့လည်ဖိုင်းကျတော့ အိပ်ဝတ်
တယ်၊
ဒဲ့မြေတွေဟာ ရွှေဖြိုမတက်ကို နှစ်သက်တယ်၊လွှဲကွေးတတ်
တယ်။
၁၀၄

စက်တာဘာနဲ့ အောက်တိုဘာ
လတွေမှာ မိတ်လိုက်ကြ
တယ်။

ဖြိုနဲ့ မေမှာ သားမွေးတယ်၊
ရက်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော် သန္ဓေ
တေဆောင်ကြတယ်။

သားဖွေးရဲ့ တစ်ကောင်၊
နွားကောင်ပဲ မွေးတယ်။

ဒရယ်တွေရဲ့ သက်တမ်းကတော့
၁၅ နှစ်လောက်ပဲ ရှိတယ်ကွ၊

ဟင်း... အတော်တော်ကြောက်စရာ ဒဏ်ရာကြောင်းဟာ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ယက်စိတ်ဖြာတော့ ဒဏ်ရာကို ဒဏ်ရာကြီးပဲ နှတ်ခြောသလား။
ဟား...ဟား...ဟား...
ဟား...ဟား...ဟား... နောက်တစ်ခါပေါ့! တပည့်ကြီးရေ... ရေးမှာပေါ့!

အခန်း(၄)

ကျွန်တော်နှင့်မွတ်

တစ်ခြားယ် အတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ပေါ်လာသည်။ အဝေးကြီး
ပစ်ကွင်းမသာခဲ့။"
ပြီး... ကျန်ုပ်တို့ကလေးဘဝမှ ပြုစုပြင်ဆင် ကျန်ုပ်တို့ကိုယ
နဲ့ကို အတ်ကြီးရေခဲ့သူးပြီး ကိုယ်ပေါင်းဖျောက်သွားခဲ့ခေ
သည်။
ဟင်း...နဲ့တယ်၊
ဒါ.တွတ်ပီကိုယ်နဲ့ပဲ
လစ်မှ...
ဆောက်ပို့
ရေခဲ့ခဲ့ကြောင်းတွေ့မှ
ထင်တယ်ပြောက်ကောလေးခေ...
ဟား...ဟား...ဟား.....

ကျွန်ုပ်တို့ကား အမဲဒို: ပယ်ခဲ့ရသည့်ကြောင့် ပန်းအမဲဆက်လိုက်ဖို့ရေ ဆီတိယက်သွားသေး။

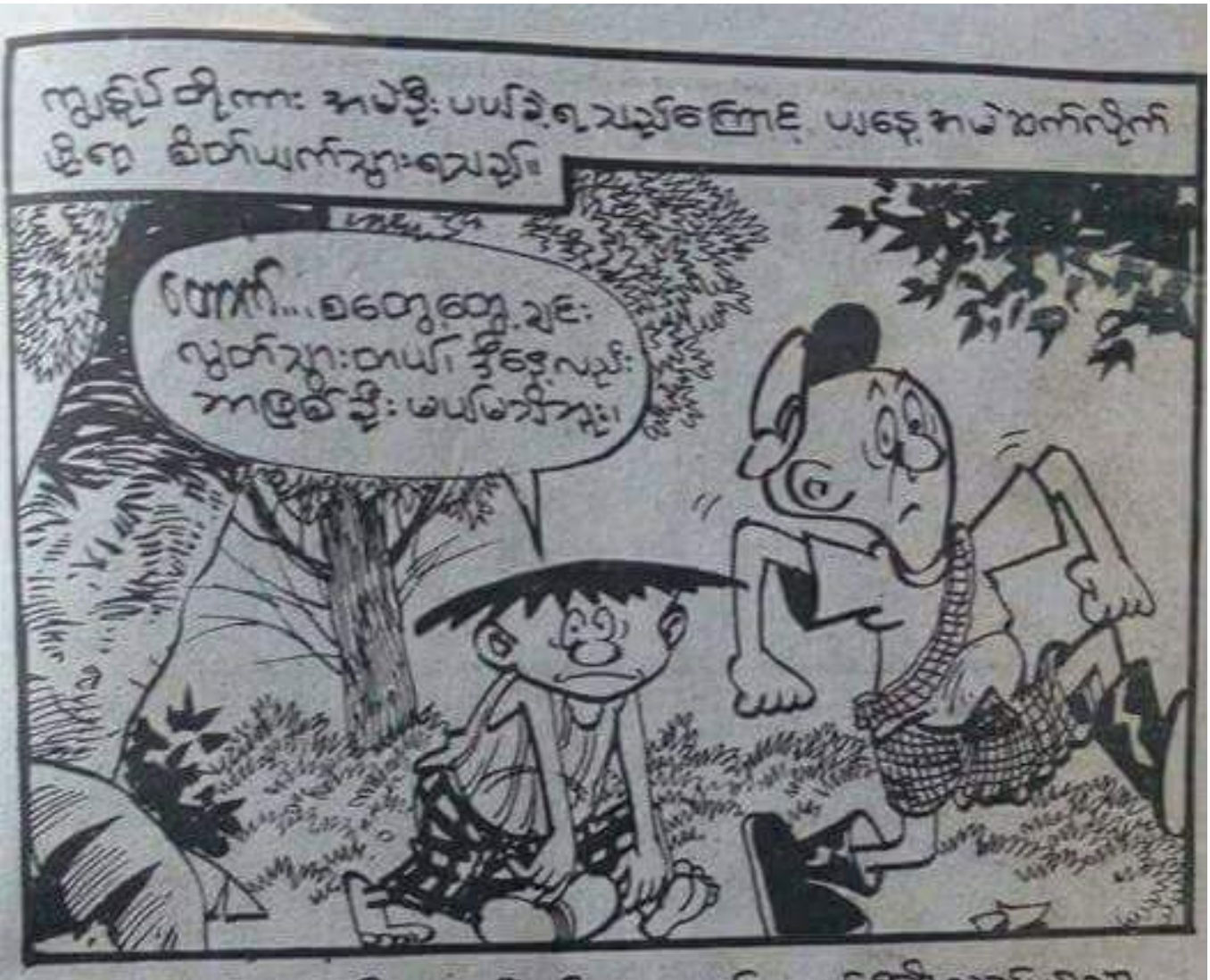

နေ့လယ်အချိန်ကို ကျော်လွန်သွား:သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း:ပါလာသော ထမင်း:ထုပ်ကို ဖြည်၍ စား:သောက်ရသေး"

ပြီး... တစ်ခေါ်းတည်ပေါ် အိပ်ကြရော။
နို့ပေါ် မှန်းလွဲနေရဲ့ပြီ။
ဂျီး...
အိပ်ရဲ့
ကောင်းလိုက်တာ
ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ခြောက်ယားစရာ လျှာတို့က်သွားသံ
ကြားရတော့။ ကွန်ပတ်ဆိုလည်း အားတက်သရော ပြုံး ခြေသံ
မကြားဘော့ ဆိုးကပဲဒဲ့သည်။
WA

ခြင်္သေ့ကြီးကို ခြင်္သေ့ပြိုက်ရှေ့ကို အားတက်လှမ်းပေါ့။ ပွတ်ကြီးတယောက်သည် သူ့ကို အဖိုးအစိန်ပေးဝယ် ခန္ဓာကိုယ်ကို တန်ဆာတန်ဆင် သယ်ဆောင်ခွင့်ပေး သွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ပွတ်ကြီး၏လက် ပြင်ကို ဝေ့ဝဲကြည့် ဆိုင်းကြိုယ်ကြိုက်သည်။

သို့သော် ပွတ်ကြီးမှာ ဘာမျိုးတက် ပေါက်သွားသည်မသိ။ သူ့ကိုယ် သိမ်တက်ပင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းထိုးပြေးတော့၏။

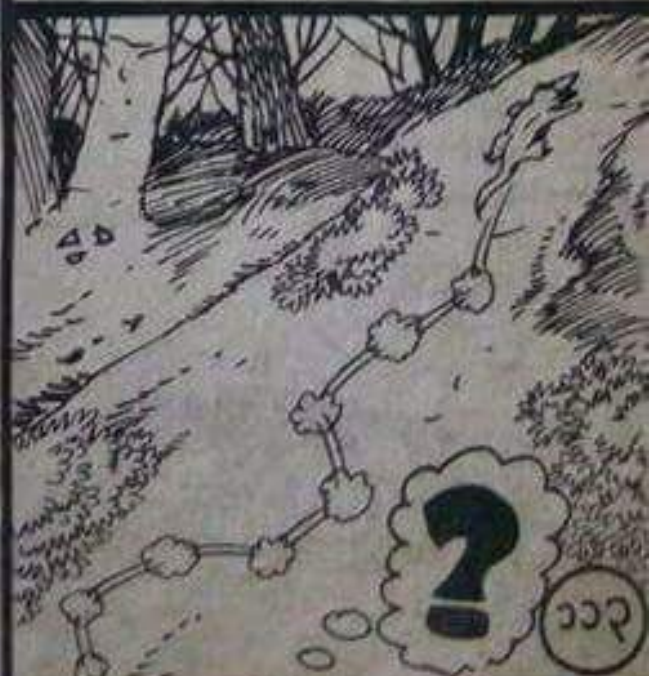

ကျွန်ုပ်မှာလည်း မခံကျွန်းမာသ
ဆာသဖြင့် မပစ်ရဲဘဲ ခြောက်မှ
သာ ပြေးလိုက်နေရတော့၏။ ထိုအခါ
ကျွန်ုပ်ကို ခြေသံကို ပွတ်ကြီး
ကြိုးစားပြီး လျှောက်လှုပ်တက်ကြွး
ပြေးတော့သည်။
ဟိုက်ဟေ့ဟိုက်ဟေ့...
သေးမှုပ်မျက်နှာ
ခေတ်ဧည့် ဟိုက်ဟ
ဟိုက်ဟာ...
ဟိုက်ကလေးကား ကျွန်ုပ်ကို
အားပေးရှာ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ
လည်း အမဲမရသည်မှာကြာ
မြင့်ပြီဖြစ်သဖြင့် အူယားဗ
ယား၊ ပြေးလိုက်ရပါသေးသည်

သို့သော် မွတ်ဆလင်းကား အပြေးပြိန်သွားပြီး သူတို့အိပ်ဝင်ရောက်
ပေါက်ကွဲသွားပြန်ရဲပြီ။
ကျွန်ုပ်မှာ လုပ်ပစ်ရန် အချိန်မရတော့သဖြင့် မွတ်တို့အိပ်
ပေါက်ဝတွင်သာ ရပ်ပြီး ကြောင်နေမိသည်။
နောက်မှ တွင်းပေါက်ဝကို ဖြတ်ခနဲ ဓါတ်ကူးရမိ၏။ နှစ်ယောင်းပြုပြီး
သေနတ်ဒင်ဖြင့် သာ အားကုန်ဆောင့်၍ မြေကြီးမား ကိုဖယ်ရ၏။
ဒုတ်..ဒုတ်..ဒုတ်...
၁၁၅

ဖြိုးအေးတွေတော် ဖြိုးအေးပဲ...
ဒီမှတ်ကြီး ဒီတွင်းထဲက ဘယ်မှ မထွေးနိုင်ပါဘူး၊ တွင်းထဲဇင် မှတ်မိရမှာပဲ....

ကျွန်ုပ်လည်း မျက်စွေးတွေထား သည်မှာ ယင်းတစ်ကောင်သာမဟုတ်
အကောင်ပေါင်း မစဉ်းစားနိုင်အောင် သည်းကြီး မည်းကြီး ပင် တွေ့ပေါက်ဝကို ပြိုပျက်ပစ်နေပါသည်။

မျက်စိထဲတွင်တော့ မှတ်ကြီးကိုသာ မြင်ယောင်နေပါသည်။

ဆိုင်ရှင်

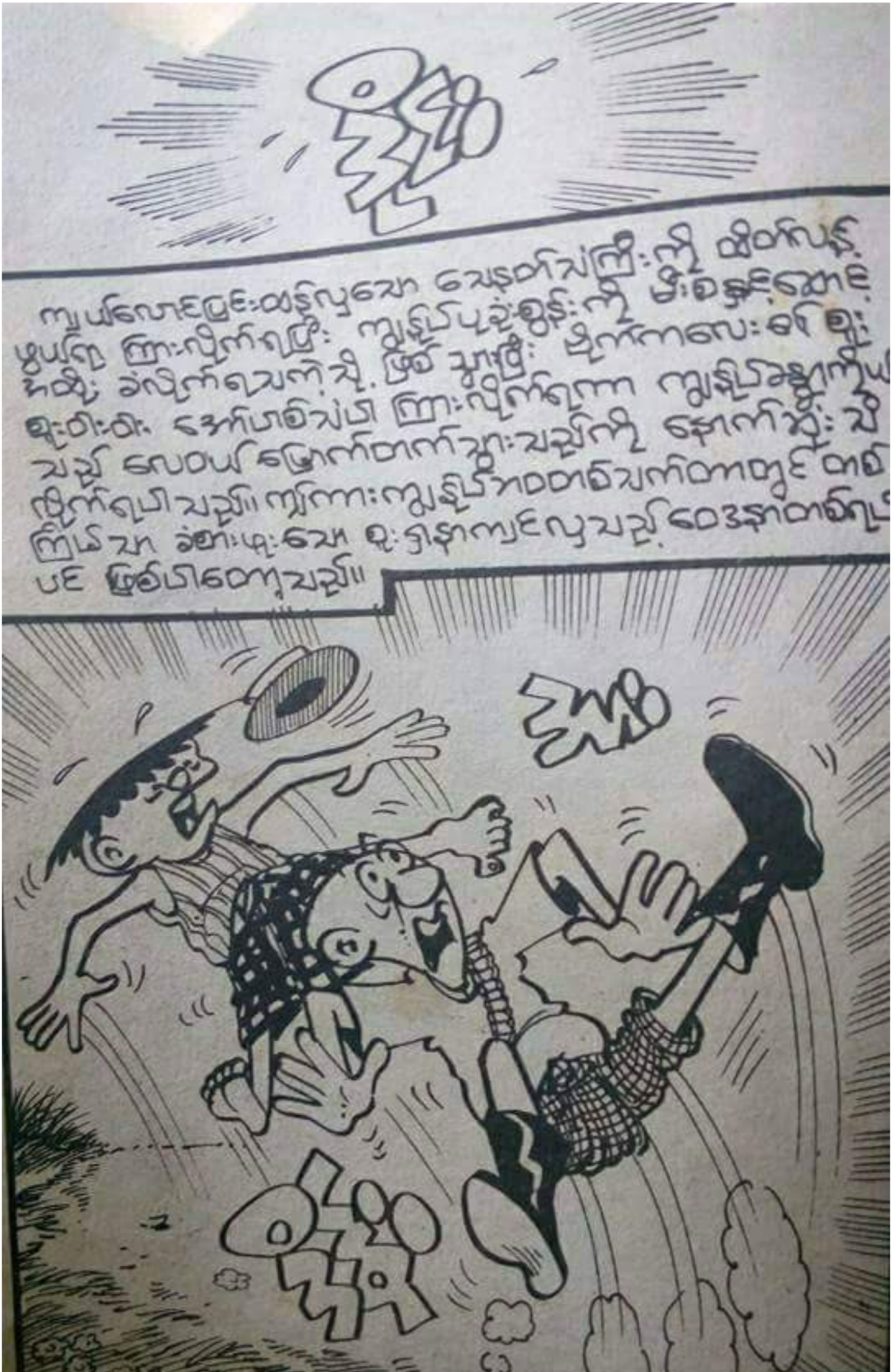
ကျယ်လောင်စွာဖြင့်ထန်လျသော သေနတ်သံကြီးကို ထိတ်လန့်
ဖွယ်ရာ ကြားလိုက်ရပြီး ကျွဲနို့ပူဇော်စွန်းကို မြင်စက္ခုဆောင်
ဒေသီး ခံလိုက်ရသော်သို့ ဖြစ်သွားပြီး ညိုက်ကာလေးဝင် စူး
စူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံပါ ကြားလိုက်ရကာ ကျွဲနို့မန္တာကိုယ်
သည် လေထဲမှောက်တက်ဘွားသည်ကို ဆောက်ဆွဲးပြီ
ကြိုက်ရပါသည်။ ကျိုကား ကျွဲနို့ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်
ကြိမ်သာ ခံစားဖူးသော စူးရှနာကျင်လှသည့် ဝေဒနာတစ်ခု
ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း ၅ ။

ကံကြမ္မာတော်ပိုင်ဆောင်ကလူ

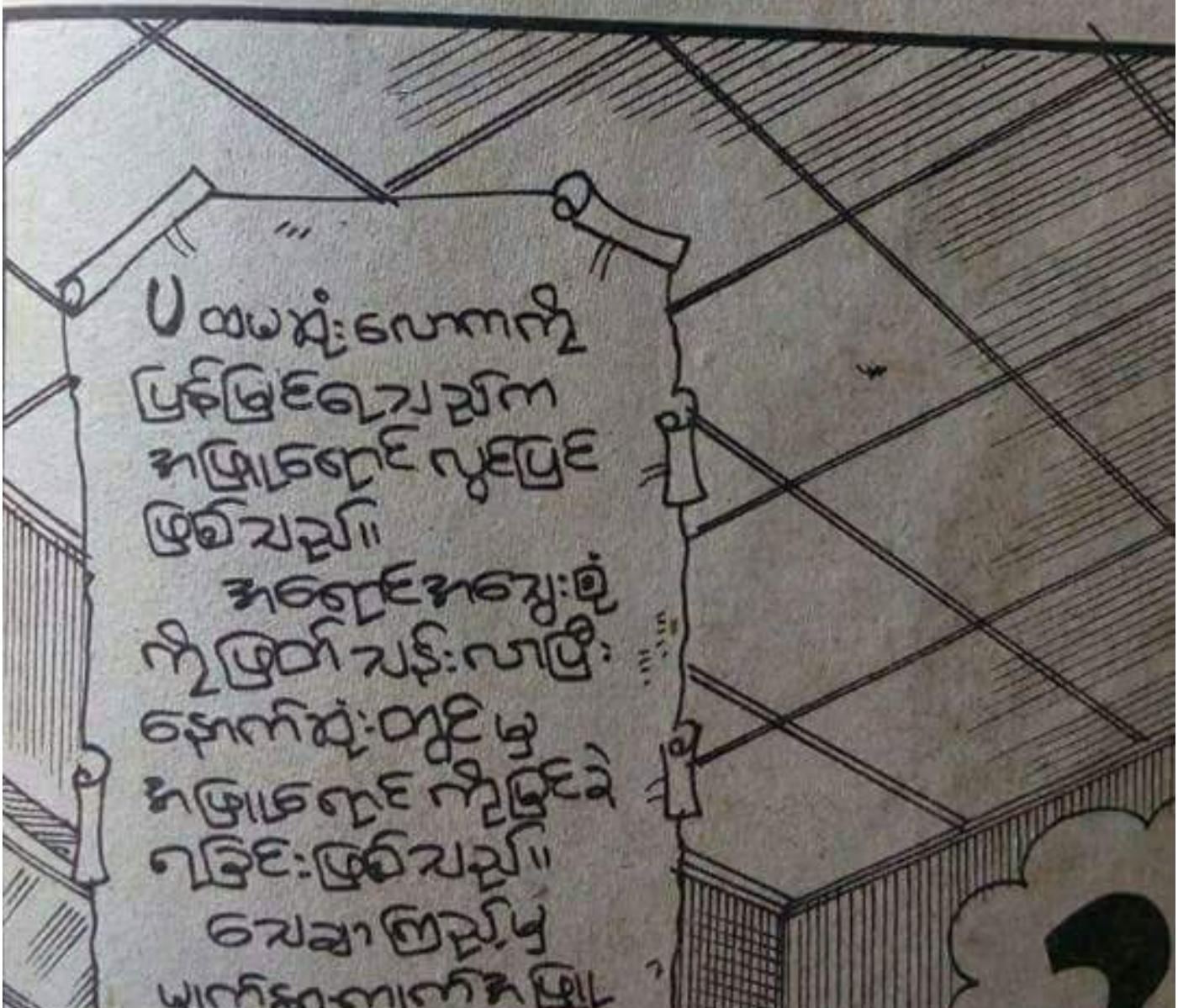

ဟယ်...
ကိုကိုတွေ့...
ဘယ်နေ့ပြီလဲ...
မနေ့ကမှ အသံကြားမှ ကွန်ပြူတာပြန် ဘတ်ရတော့တာပဲ။
ဟင်...မျိုင်...ဟင်...
ကိုကိုတွေ့
အမြဲတောက်နေတာလဲဟင်
ကားရဲ့ပေါ်ကို
ကားရဲ့ပေါ်...

ဒီမိုးနဲ့ ဆိုက်ကားလေးသမျှတွေးတဲ့
ကျွန်ုပ် လူပြန်ကားလိုက် အဖြောင့် ပုဆိုး
စွန်း မှ အကျမှာကို ခံစားလိုက်
ရသည်။ ပြောက်... သိပ်ဖြူ... သိပ်ဖြူ...။
ကျွန်ုပ်
နာလိုက်တာ
ငါးမွေးဇားမှ
ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရော်
ကျွန်ုပ်လူပြန်ရွေးတွက်
လွန်ဆွာမှ ဇွေးဖိုထိတ်
လန့်ပြာရသည်။
၁၂၁

သေပုတ်မောင်းတင်သားတော်ကို
ပြန်မမြင်မမေ့ဘူးတယ်၊ ဘုရား...ဘုရား...
ဒီကတိတည်တဲ့တမျှ သား မှန်
လိုက်ရင်နှင့် မထေမူးရောင်း...
ဟိတ်ပီ.....
ဟိုက်...
ဟိုက်ကလေး
ဇာတ....
ဒီမှာသရော်တော်...
ကျွန်တော်က ဘီးစားချယ်မှုပြီပြီ
ယမ်းဝဋ်မှုန် မေ့ဘူးတာ၊
ငတ်ဆင်းတာပေါ့ ဘီးမမှန်ကို၊

ကံကောင်းသည့် အကြောင်းရှိသလို ကံဆိုးဖို့ဖြစ်ကျေသော
ဟင်္ဂါးကိုလည်း မလွှမဘွေ ဖြတ်သန်းရပေမည်။
အရေးကြီးသည်က ကံကောင်းဒေါက်ပေါက်ခဲ့ချိန်
ဝီစာပြိုး သတိလက်လွှတ်မမြဲပါစေနဲ့။
ကံဆိုးဖို့ဖြစ်ကျလည်းလည်း သာဏတရုးနှင့်
ဖြေသိမ်ပြိုး အရုးတရုးသံယာ အရေအာကို ခြေ
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့တသ သတိလွှတ်
တည်ငြိမ်စွာ ကြုံခဲ့ရသောဝိတ်ဆာတိုးတွင် ဖြတ်သန်း
နိုင်ကြပါစေ.....။
ဒီနေ့
ကံမကောင်းဘူး။
ပျော်မော့ခြင်းကြီး
ဘယ်အမော
ပြေနိုင်ကြပါစေ...